

מבוא לחוכמת הקבלה הרב מיכאל לייטמן

2	ארבעת שלבי התפתחות הכלי
2	ד' בחינות
3	ד' בחינות הקודמות לבחינה ד' עם ה' בחינות שבה
4	התפשטות והסתלקות האורות
5	כניסת ויציאת האורות בפרצוף
6	הסתכלות כללית
7	רשימות
9	לידת הפרצופים
10	כללות המציאות
12	צמצום ב'
14	עולם הנקודים
14	התחלקות ראש דס"ג לחמש בחינות
15	התחלקות פרצוף דנקודות דס"ג לג"ע ואח"פ
15	לידת פרצוף מהעליון, פרצוף קטנות של נקודים ופרצוף גדלות של נקודים
16	עולם התיקון
19	עולם האצילות
20	עולמות בי"ע
21	מצבי הפרצופים בעולמות
21	אדם הראשון
21	עלית העולמות
22	סדר סבה ומסובב

ארבעת שלבי התפתחות הכלי

המקובלים השיגו רוחניות ורשמו את זה בספרי קבלה. הם השיגו, שהשורש לכל המציאות הוא כח עליון. לכח הזה הם קראו בשם "עצמותו", מפני שלא יכלו להשיג אותו בעצמו. הם הצליחו להשיג, שמעצמותו יוצאת מחשבה וכוונה לברוא נבראים, כדי להנות להם. למחשבה ולכוונה הזאת הם קראו "מחשבת הבריאה" או "אור עליון". יוצא מכך, שכלפי הנברא האור הוא הבורא, כי עצמותו אינו מושג. לכן מתקיים הקשר בורא-נברא באמצעות האור העליון.

לסיכום: מעצמותו יוצא אור, שרוצה לברוא נברא, ולהנות לו על ידי זה שימלא אותו בתענוג. כלומר, מטרת האור היא לברוא נברא, שירגיש את האור כתענוג. לכן קראו המקובלים לנברא בשם "כלי", ולאור בשם "מילוי". האור שיוצא מעצמותו כדי לברוא את הנברא, נקרא "בחינת שורש", מפני שהוא שורש לכל המציאות. האור הזה בורא רצון להנות ממנו. הרצון להנות מהאור מכונה גם "רצון לקבל" אור.

גודל ההנאה תלוי רק בגודל הרצון לקבל אותה. כמו בעולמו: יכולה להיות בטן ריקה, אך ללא רצון לאכול. לכן הרצון הוא הכלי למילוי, ובלי רצון אין הנאה. ברוחניות אין כפיה, והמילוי הוא תמיד רק לפי הרצון. האור היוצא מעצמותו, בורא כלי וממלא אותו. התענוג המורגש בנברא על ידי קבלת האור נקרא "אור חכמה". רצון, שנולד על ידי האור שממלא אותו, נקרא "בחינה א'". ונקרא כך מפני שזוהי הבחינה הראשונה של הכלי העתידי. אבל הרצון הזה הוא עוד לא עצמאי, מפני שהוא נעשה ישירות על ידי האור. הנברא האמיתי הוא זה שרוצה בעצמו להנות מכל האור שבא מהבורא. כלומר, שהרצון וההחלטה שלו להנות מהאור יבואו מתוכו ולא שיהיו מוטמעים בו על ידי הבורא.

כדי לרצות לקבל אור, חייב הנברא לדעת למפרע מהו גודל התענוג שישינו באור. אזי הוא חייב להתמלא באור, ואחר כך להרגיש, איך זה להיות בלי אור. ואז נולדת בו התשוקה האמיתית לאור. זה כמו שאנו מכירים מהחיים: כשנותנים לאדם לטעום איזה פרי, שהוא לא מכיר את טעמו, אז מלכתחילה אין לו רצון אליו. אבל לאחר שטועם ומרגיש את התענוג מהפרי, ולוקחים ממנו את הפרי, אז הוא מתחיל להשתוקק אליו, ורוצה להחזיר את התענוג. דווקא ההשתוקקות הזאת היא הרצון החדש שנולד באדם, אותו הוא מרגיש כרצון העצמאי שלו.

לכן אי אפשר לבנות את הכלי בפעולה אחת. אלא, בכדי שרצון ידע ממה להנות, וירגיש שהוא עצמו רוצה להנות, הוא חייב לעבור את כל סדר ההתפתחות. התנאי הזה מובא בקבלה כחוק: "**התפשטות האור** בתוך הרצון לקבל **והסתלקותו** משם, **עושה את הכלי ראוי לתפקידו**, לקבל את כל האור ולהנות ממנו". שלבי התפתחות הרצון נקראים בחינות, כי הן הבחנות חדשות שברצון לקבל.

לכן אור שממלא את הכלי, מוסר לו, יחד עם התענוג, גם את תכונתו "להשפיע". וכלי, תוך כדי הנאתו מן האור, מגלה פתאום, שהוא רוצה להשפיע כמו טבע האור שממלא אותו. הסבה לכך היא, שהבורא הכין לאור, במחשבה תחילה, יכולת למסור לכלי יחד עם התענוג גם את הרצון להשפיע.

היוצא מכאן, שלאחר שהאור ברא את בחינה א' ומילא אותה, היא מרגישה שרוצה להיות דומה לבורא. ומפני שזהו רצון חדש, זו הבחנה חדשה, שנקראת "בחינה ב'".

בחינה ב' היא רצון לתת. התענוג שהיא מרגישה, מזה שהיא דומה לבורא, נקרא "אור חסדים". מכאן אנו רואים, שבחינה א' הפוכה מבחינה ב': הרצון של בחינה א' הוא הרצון לקבל, והרצון של בחינה ב' הוא הרצון לתת. האור שבבחינה א' - הוא אור חכמה, והאור שבבחינה ב' - הוא אור חסדים.

כשהרצון לקבל שבבחינה א' מתחיל להנות מהאור הממלא אותו, הוא מרגיש מיד שהאור הוא נותן התענוג והוא מקבל התענוג, ומתחיל לרצות להיות כמו האור עצמו: הוא לא רוצה לקבל את התענוג אלא רוצה לתת אותו, כמו האור. לכן, נעלם הרצון לקבל שבו ונשאר ריק מאור חכמה, כי התענוג מורגש רק ברצון אליו.

הרצון לקבל אינו יכול להישאר בלי אור חכמה, כי אור חכמה הוא אור החיים שלו. לכן הוא נאלץ לקבל לתוכו קצת אור חכמה. יוצא שהרצון החדש הזה, הנקרא "בחינה ג'", כולל איפוא שני רצונות:

(א) רצון להיות דומה לאור,

(ב) רצון לקבל מעט אור חכמה.

אז, מרגיש הכלי שני אורות: אור חסדים, ברצון להשפיע, ואור חכמה, ברצון לקבל.

כשבחינה ג' מקבלת אור, היא מרגישה, שמבין שני האורות שבה, אור חכמה הוא לפי טבעה, אור החיים. ואז היא מחליטה שרוצה לקבל אותו במלואו. כך נולד רצון עצמאי לקבלת אותו אור חכמה, היינו אותו תענוג, שרוצה הבורא למלאות בנברא.

אנו רואים, שהאור שיוצא מעצמותו בורא לו כלי בארבעה צעדים. לכן הרצון הסופי הזה, הנקרא "בחינה ד'", הוא הנברא היחיד. כל השלבים שקדמו לו, הם רק שלבי התפתחותו. למעשה, כל הבריאה היא רק בחינה ד': כל מה שקיים בכל המציאות חוץ מהבורא - זה בחינה ד'. בחינה ד' נקראת "מלכות", מפני שבה מולך הרצון לקבל.

ד' בחינות

בחינה ד' היא הנברא היחיד. בחינה ד' מתחלקת לחיצוניות, שהחלקים השונים שלה הם ספירות, פרצופים, עולמות, העולם שלנו, דומם, צומח, חי. ולפנימיות - נשמות בני האדם. ההבדל בין כל החלקים הללו הוא רק בגודל הרצון לקבל שיש בהם.

בחינה ד' שנתמלאה כולה באור חכמה נקראת "עולם אין סוף", מפני שלרצון שבה אין סוף לקבלת האור. בחינה ד' מקבלת אור דרך ד' בחינות הקודמות לה: שורש, א', ב', ג'. כך היא מתחלקת בעצמה לחמש בחינות של רצון לקבל: רצונות לאורות שבבחינות שקדמו לה, והרצון לאור שמגיע אליה.

ד' בחינות הקודמות לבחינה ד' עם ה' בחינות שבה

סיכום: מהבורא, בחינת שורש, יצא אור. האור בורא נברא, בחינה ד', בארבעה שלבים. מהותו של הנברא הוא הרצון לקבל תענוג. התענוג הוא הרגשת האור בתוך הרצון. בחינה ד' עצמה מתחלקת לארבעה חלקים, המקבלים אור מהבחינות הקודמות. בחינה ד', המלאה באור חכמה, נקראת "עולם אין סוף". חלקי בחינה ד' נקראים שמות ועולמות. העולמות כוללים פרצופים, ספירות וכל היתר חוץ מנשמות.

צמצום א' - מסך - פרצוף

כשאור חכמה ממלא את הרצון לקבל שבבחינה א', הוא מוסר לרצון לקבל את הטבע שלו - רצון להשפיע. זאת הסבה שבחינה א' בסופה, היינו לאחר שהרגישה את טבע האור, הממלא אותה, שינתה את רצונה מרצון לקבל לרצון להשפיע.

גם בבחינה ד', לאחר שיצאה מבחינה ג' והתמלאה באור שלה, שגם הוא אור חכמה, גם בה פועל האור כך, שהיא מתחילה לרצות להשפיע, כמו טבע האור שבתוכה. לכן נעלם הרצון לקבל מבחינה ד'. למה כשאור חכמה ממלא את הכלי הוא נותן לכלי רצון להשפיע? - מפני שהכלי מרגיש לא רק את התענוג מהאור, אלא גם את רצון הנותן. הבורא היה יכול לברוא כלי שלא ירגיש אותו כנותן, אלא שירגיש רק תענוג מהקבלה. בעולמנו, כך מרגישים אותם אנשים, שהרצון לקבל שלהם עדיין לא מפותח, כמו ילדים, אנשים גסים וחולי נפש.

כשהילד גודל, הוא מתחיל להתבייש לקבל. באדם ההרגשה הזאת מפותחת עד כדי כך, שהוא מעדיף את כל היסורים שבעולם במקום הרגשת היסורים מהבושה. ואת התכונה הזו ברא בנו הבורא במיוחד, כדי שבעזרתה **נוכל להתרומם ולעלות מעל הטבע שלנו**, שהוא הרצון לקבל.

בכדי להתבייש ולהרגיש יסורים מלקבל, חייבים להרגיש שמקבלים. זה אפשרי רק אם מרגישים שקיים נותן, רק אם מרגישים את הנותן: אם אני לא מרגיש את בעל הבית, אני לא מתבייש, אבל אם הוא נמצא מולי - אני מתבייש. אני לא יכול לקבל ישר, כי אני חייב להתייחס אליו. אני מרגיש, שאני חייב לתת לו משהו תמורת מה שאני מקבל ממנו - אז אני כבר לא מקבל, אלא מתחלף עימו, והופך לנותן, כי אז גם הוא מקבל ממני. הרגשת הבורא מעוררת במלכות יסורים כל כך גדולים מהקבלה, עד שהיא מחליטה שלעולם לא תשתמש ברצון לקבל שלה לקבלת התענוגים לעצמה. החלטה זו של המלכות "לא לקבל אור לעצמה" נקראת "צמצום". השם "צמצום א'" מורה על כך שפעולה זו נעשתה בפעם הראשונה.

מלכות מפסיקה לקבל אור. בזה היא מפסיקה להיות המקבלת. אבל עוד לא נותנת לבורא שום דבר, עוד לא משיגה את רצונה להיות כמו האור, המשפיע והנותן תענוג. בזה שמלכות מפסיקה לקבל תענוג מהבורא, היא לא משיגה את השתוות הצורה. מכאן רואים שמעשה צ"א הוא לא מטרה אלא אמצעי, לרכוש את היכולת לתת, להשפיע.

מטרת הבורא בבריאה היא, שמלכות, הנברא, תקבל תענוגים. מחשבת הבריאה הזו היא קבועה ומוחלטת. לכן, ממשיך הבורא, האור, ללחוץ על המלכות שתקבל אותו. מלכות מרגישה, שפעולת הצמצום לא מספקת בכדי להגיע לפעולת הנתינה. אבל איך הנברא, שתכונתו היחידה היא לקבל, יכול לתת לבורא כמוהו? מהרגשת התכונות של ט' הראשונות שבה, תכונות הבורא שהיא מרגישה בתוכה, שמהוות עבורה את יחס הבורא אליה, מתחילה מלכות להבין, איך היא יכולה להגיע להיות משפיעה לבורא. היא מחליטה, שאם היא תקבל את האור ותהנה ממנו, רק מפני שהבורא נהנה מזה, שהיא נהנת ממנו, תהיה הקבלה שלה כמו השפעה. קבלת התענוג ע"י המקבל, לטובת הנותן, הופכת מעשה קבלה למעשה השפעה. אם מלכות תקבל את כל האור (התענוג), שהכין עבורה הבורא, היא תיתן לו בדיוק כמו שהוא נותן לה.

לדוגמה: אורח בא להתארח אצל בעל בית. המארח מכבד את אורחו במאכלים, בדיוק לפי הטעם והכמות שרוצה האורח שלו. (הרצון מותאם במדויק לאור, לפי הטעם והכמות, מפני שהאור-התענוג הוא שברא כנגדו את הכלי-הרצון). ואמנם, למרות שהאורח מאוד רעב, מולידה בו נוכחות בעל הבית בושה, שעוצרת אותו מלקבל. הבושה נובעת מכך שהוא מרגיש את עצמו כמקבל ואת בעל הבית כמשפיע. הבושה כל כך חזקה עד שהוא לא מסוגל יותר לקבל. אבל, ההפצרות של בעל הבית, שהכין הכל בעבורו, ומתחנן בפניו שיאכל, משכנעות אותו שבעל הבית יהנה מכך שהוא יאכל. אז נראה לאורח, שאם עכשיו, אחרי שדחה כמה פעמים את קבלת התענוגים, הוא בכל זאת יקבל אותם, תחשב הקבלה הזאת כהשפעה וטובה מצידו לבעל הבית. בכך יהפוך האורח להיות הנותן ובעל הבית יהפוך להיות המקבל.

הרעב, הרצון לקבל הנאה ותענוג, נקרא בחכמת הקבלה "כלי". התענוג הבא מהבורא נקרא "אור ישר". כח הדחיה של התענוג שבא מהבורא נקרא "מסך". האור הנדחה מהמסך נקרא "אור חוזר". בעזרת כח המסך, כח ההתנגדות הנותן לעצמו אלא להנות לבורא, יכול הכלי לעמוד כנגד הרצון לקבל של עצמו. אפשר להבין שהכלי

דוחה את האור, אבל נכון יותר לומר, שהכלי דוחה את השימוש ברצון להנות לעצמו. הכלי לא יכול להחזיר אור לבורא, הוא יכול רק לשנות את הכוונה. נוצרת בכלי כונה להנות לבורא, והיא שנקראת "אור חוזר". אור הוא כינוי לתענוג : "אור ישר" זהה לתענוג שהבורא רוצה להשפיע לנברא. "אור חוזר" הוא התענוג שהנברא רוצה להשפיע לבורא.

לאחר שהכלי (האורח) בטוח שלא יקבל (לא יהנה) לעצמו, הוא בודק את הגודל של האור החוזר שלו (גודל רצונו להשפיע תענוג לבורא - בעל הבית), ומחליט לקבל מהשפע שבא אליו, מהאור הישר (המאכלים והתענוגים שבעל הבית נותן לו), רק כמה שיכול לקבל על מנת להנות את הבורא (בעל הבית).

מקובלים הם אנשים שמרגישים את האור הבא מהבורא ואת כל פעולותיו. אבל כשהם כותבים על רוחניות הם מעבירים את רגשותיהם לשפה של מונחים והגדרות "טכניות". לכן, רק אם יש לקורא מסך וכוחות שעליהם מדובר בספר, הוא יכול "לתרגם" את המלים לרגשות, בזה שהוא חוזר בעצמו על אותן הפעולות שעליהן הוא קורא.

האור בא ישר מהבורא (לכן נקרא "אור ישר") ורוצה להתלבש בתוך הכלי, אבל נתקע במסך, המסך דוחה את האור בחזרה (מסרב לקבלו על מנת לקבל), בזה מקיים הכלי את התנאי של צמצום א' "לא לקבל לעצמו". לאחר שהכלי בטוח שלא יקבל לעצמו, הוא עושה חישוב (על ידי המסך), כמה הוא יכול לקבל על מנת להשפיע (להנות לבורא). ההרגשה באור וההחלטה כמה לקבל נעשית לפני קבלתו. לכן נקרא החלק הזה שבכלי "ראש". מקום החישוב, שבו עומד המסך, נקרא "פה".

לאחר ההחלטה בראש, מקבל הכלי את האור ל"תוך". "תוך" - זה החלק של הכלי, שבו נעשית קבלת האור בפועל (הרגשת התענוג בתוך הרצון להנות). אור חכמה (התענוג) מתקבל מתוך כונה להנות בזה לבורא. כונה זו נקראת "אור חסדים". בשפת הקבלה : אור ישר מתלבש באור חוזר, אור חכמה מתלבש באור חסדים.

הכלי מסוגל לקבל רק חלק קטן מהאור שבא מהבורא, מפני שאין במסך כח לקבל את כל האור. לכן יש בו חלק (מהרצונות) שמתמלא, וחלק שנשאר ריק. החלק שנשאר ריק נקרא "סוף". מכאן רואים שהנברא כולל שלושה חלקים : ראש, תוך, סוף. יחד הם נקראים "פרצוף". גוף הפרצוף (כל רצונותיו) מתחלקים לתוך, החלק המקבל, וסוף, הנשאר ריק.

- הגבול בגוף הפרצוף, שעליו נפסקת קבלת האור, נקרא "טבור".

- חלק האור, שמתקבל בתוך הפרצוף, נקרא "אור פנימי".

- חלק האור, שנשאר מחוץ לכלי, נקרא "אור מקיף".

- אור ישר מתחלק על ידי המסך לאור פנימי ולאור מקיף.

מלכות כוללת חמש בחינות. המסך מחליט כמה לקבל בכל בחינה. כל בחינה מתחלקת לחלק שמקבל ולחלק שלא מקבל. לכן יש חמש בחינות בתוך, וחמש בחינות בסוף.

סיכום: כשהאור מתקן את הכלי, הוא נותן לכלי את רצונו הבורא. זה בעצם מה שחסר לנו: שיבוא אור (אור מקיף, שאותו אנחנו מעוררים בזמן הלימוד, אם רצונו להשיג את מטרת הבריאה) ויתקן אותנו, כדי שנצא להיות במעשינו כמו הבורא (להשפיע). זוהי היחודיות של לימוד הקבלה, ובזה גם חשיבותו : הלימוד מעורר את האור המקיף, המתקן את האדם.

התפשטות והסתלקות האורות

לאחר שהחליטה מלכות לקבל חלק מן האור הישר וקיבלה אותו בתוך, היא נעצרת מלקבל. מלכות תמיד עושה חשבון בראש הפרצוף: מה מקסימום האור שהיא יכולה לקבל על מנת להשפיע. לפי כח המסך מקבלת מלכות רק חלק מאוד קטן מכל האור הישר, מפני שלקבל לתועלת הבורא זה נגד הטבע שלה.

חלק האור הישר, שנשאר מחוץ לכלי, נקרא "אור מקיף". הוא ממשיך ללחוץ על המסך, המגביל את התפשטותו בפרצוף, ורוצה לפרוץ דרך המסך ולמלא את כל הכלי, כולל סוף הפרצוף, כמו שהיה לפני הצמצום.

הפרצוף מבין, שאם הוא קיבל רק חלק, היינו מילא את עצמו רק עד הטבור, וישאר במצב הנוכחי, מחשבת הבריאה לא תתקיים. בכדי לקיים את מחשבת הבריאה צריך שכל האור, שהיה ממלא את מלכות לפני הצמצום, יתקבל בכונה ע"מ להשפיע. אבל, אם עכשיו יקבל הפרצוף יותר, היינו למטה מטבור, תהיה זו קבלה על מנת לקבל, כי על הכלים האלו אין לו מסך לקבל ע"מ להשפיע.

לכן מקבל הפרצוף החלטה להסתלק מקבלת האור לגמרי ולחזור למצב כמו לפני הקבלה. החלטה זו מתקבלת בראש הפרצוף, כמו כל ההחלטות. לאחר ההחלטה, מתחיל המסך שירד מהפה לטבור, ונעמד שם, לעלות מהטבור לפה. עליית המסך גורמת ליציאת האורות מתוך הפרצוף דרך הפה לראש.

ההחלטה להסתלק מקבלת האור נעשתה מפני שעל המסך, שעומד בטבור, לוחץ אור מקיף, שרוצה להתקבל בפרצוף, וגם אור פנימי. שני האורות האלה רוצים לבטל את המסך, שהוא גבול להתפשטות האור. הלחץ שלהם על המסך נקרא "ביטוש אור פנימי ואור מקיף".

שני אורות אלו לוחצים על המסך שבטבור, המגביל את קבלת האור בפרצוף. הם רוצים שהמסך ירד מהטבור לסיום הפרצוף, ושבה יוכל כל האור המקיף להיכנס פנימה.

המצב הזה דומה לאדם, שקיבל חלק ממה שהגיש לו בעל הבית. הוא מרגיש תענוג גדול במה שקיבל, וזה מחליש אותו, כי הוא מרגיש, איזה תענוגים גדולים ישנם במה שלא קיבל.

כתוצאה מכך חוזר המסך מהטבור לפה והפרצוף מתרוקן מהאור. כמו שהאור נכנס לתוך הפרצוף דרך

הפה, כך הוא יוצא מתוך הפרצוף דרך הפה. התפשטות האור מלמעלה למטה, מהפה עד הטבור, נקראת "טעמים".
הסתלקות האור מהפרצוף מתוך לראש נקראת "נקודות". לאחר שהאור יצא מהפרצוף, נשאר ממנו רושם, הנקרא
"רשימו": רשימו מהאורות של הטעמים נקראת "תגין". רשימו מהאורות של הנקודות נקרא "אותיות".
התפשטות האור והסתלקותו עושה את הכלי ראוי לתפקידו, מפני שרק אחר שהכלי מרגיש תענוג והתענוג
מסתלק, אז נולד בכלי רצון אמיתי לתענוג הזה. אחרי הסתלקות האור נשאר בכלי רשימו. זה רשימו מהתענוג
שהיה, היינו מהנקודות. אחרי שהכלי מתרוקן מן האור, קובע הרשימו את הרצון וההשתקקות של הכלי. לכן נקרא
הרשימו מהסתלקות האור "אותיות" או "כלי".
לפני הצמצום מקבלת בחינה ד' אורות מכל ארבע הבחינות הקודמות. בא אליה אור מעצמותו דרך בחינות
שורש - א' - ב' - ג' - ד'. לכן בחינה ד' בעצמה כוללת חמש בחינות. כל בחינה פרטית של בחינה ד' מקבלת אור
מהבחינה הנגדית:

- בחינת שורש שבבחינה ד', מקבלת מבחינת שורש אור יחידה,
- בחינה א' שבבחינה ד', מקבלת מבחינה א' אור חיה,
- בחינה ב' שבבחינה ד', מקבלת מבחינה ב' אור נשמה,
- בחינה ג' שבבחינה ד', מקבלת מבחינה ג' אור רוח,
- בחינה ד' שבבחינה ד', מקבלת מבחינה ג' אור נפש.

רק בחינה ד' שבבחינה ד' מרגישה שהרצון לקבל תענוג הוא שלה, ולכן רק בחינה זו נקראת "נברא". יתר
הבחינות שבבחינה ד', הקודמות לבחינה ד' שבבחינה ד', הם רצונות שבבחינה ד' קיבלה מבחינות שורש - א' - ב' -
ג', שקדמו לה. הרצונות שבבחינות שקודמות לה, הם אמנם רצונות לקבל, אבל הם מגיעים מהבורא ולא מתוך
בחינה ד' עצמה.

בחינה ד' כוללת חמש בחינות. זה המבנה שלה, והוא לא משתנה. הבחינות האלו יכולות להתחלק,
להתמלאות, להתחבר לפעולות קבלת האור בהן, אבל המבנה שלהן נשאר קבוע. והוא נקרא "קוצו של יוד - י - ה -
ו - ה".

העולמות, וכל מה שנמצא בהם, חוץ מבני האדם, יוצאים מהבחינות הקודמות לבחינה ד' שבד', שאין בהם
רצון לקבל עצמאי, הם מופעלים לפי הרצונות שמטביע בהם הבורא, ולכן לא מוגדרים בקבלה כ"נבראים". רק
נשמות בני האדם נבראו מבחינה ד' שבד', שבה מתקים הרצון לקבל מתוך עצמה, באופן עצמאי. לכן, רק נשמות בני
האדם נקראים "נבראים".

רצון אמיתי לקבל לעצמו נולד רק בבחינה ד' שבבחינה ד'. רק היא מרגישה עצמה כמקבלת, ולכן רק היא
מחליטה לצמצם את קבלת האור. אבל, האור מסתלק גם מכל יתר הבחינות של בחינה ד'. זאת מכיון שרק ד' שבד'
מקבלת והבחינות הקודמות רק מפתחות את הרצון לקבל שלה. כשהיא מפסיקה לקבל נעלם האור מכולם, מפני
שכל חמשת הבחינות הן כלי אחד, קוצו של יוד - י - ה - ו - ה.

גם לאחר הצמצום, כשמלכות מקבלת את אותם חמישה אורות על ידי המסך, בתוך חמשת הבחינות שלה,
הם נכנסים לאותם חמישה חלקי מלכות. סדר כניסת האורות לתוך הפרצוף הוא מהאור הקטן ועד האור הגדול:
נפש - רוח - נשמה - חיה - יחידה, ולכן נקראים האורות הללו נרנח".

כניסת ויצאת האורות בפרצוף

חמשת חלקי המלכות נקראים בחינות שורש - א' - ב' - ג' - ד'. לאחר הצמצום, כאשר מקבלים החלקים
האלו אורות על ידי המסך, הם נקראים "ספירות" (מאירות), מפני שמאיר בהם אור. לכן, במקום בחינות מכנים אותן
בשם "ספירות":

- כתר - שורש
- חכמה - א'
- בינה - ב'
- ז"א - ג'
- מלכות - ד'.

הרשימות מהאורות המסתלקים נקראות "אותיות". אחרי שהסתלקו חמשת האורות: **נפש, רוח, נשמה,
חיה, יחידה, מחמש הספירות: כתר, חכמה, בינה, זעיר אנפין, מלכות, נשאר חמש רשימות או אותיות: קוצו של
אות יוד, י', ה', ו', ה'.**

בהמשך נלמד איך מסמלים המקובלים כוחות רוחניים בכתב. מנקודה וקו הם מרכיבים אותיות, מילים
ושמות. כך כתובים כל הספרים הקדושים. יוצא שכתב הוא מידע על כוחות ופעולות רוחניות. כשהמקובל קורא ספר,
הוא יכול לבצע פעולות לפי הוראות אלו.

ואמנם, כשאנחנו מתבוננים בספרים הקדושים, נראה לנו שמדובר על מקרים היסטוריים, אבל כתוב
בתורה: "כל התורה הם שמות של הבורא". היינו, כל המילים שבתורה מספרות לנו או על הכלים, או על
פעולותיהם. זאת אומרת שכל התורה היא אותה חכמת קבלה שעלינו ללמוד היום, אלא שהיא כתובה בשפה אחרת.
ככלל, יש ארבע שפות בתורה: שפת התורה, שפת האגדה, שפת התלמוד, שפת הקבלה. את כולן

המציאו המקובלים, שהשיגו רוחניות, כדי לספר לנו איך להגיע למטרת הבריאה.

הסתכלות כללית

רצון הבורא הוא להיטיב לנבראיו. הנבראים הם אלו שאמורים לרכוש ולהשיג את הטבת הבורא בכוחות עצמם. לשם כך יצר הבורא נברא עצמאי, המנותק ממנו לחלוטין. הנברא לא מרגיש את הבורא, כי האור הוא יותר עליון מהכלי, וכשהוא ממלא את הכלי, הוא שולט עליו וקובע מה ירצה הכלי. לכן, חייב הנברא להיולד בהסתרה מהאור, בכדי להיות עצמאי, בלי הרגשת מציאות הבורא והרוחניות. הוא נולד במדרגה הרחוקה ביותר מהבורא. המדרגה הזאת נקראת "העולם הזה". יחד עם זה, כשהנברא עצמאי מהשפעת האור העליון (הבורא), הוא גם מחוסר כוחות להבין את מצבו, את המציאות, את תכלית חייו. יוצא מכך, שהבורא חייב להכין לנברא סביבה נכונה להולדתו ולהתפתחותו:

א לצמצם את אורו למינימום האפשרי, צמצום אחר צמצום. כך נבנו המדרגות מלמעלה למטה, ממדרגת "אין סוף", העליונה, הקרובה לבורא, ועד מדרגת "העולם הזה", התחתונה, הרחוקה מהבורא. פעולה זו נקראת "התפשטות העולמות והפרצופים".
ב לאחר שהוכנה נקודת המוצא עבור הנברא, יש להכין בשבילו אפשרות להתרומם מהמצב הזה ולהגיע עד לדרגת הבורא. איך אפשר לעשות זאת? הרי לאחר צמצום א' לא מגיע האור לכלי, לנברא, הנמצא בדרגת "העולם הזה". לכן הכין הבורא לאדם בעולם הזה סגולה - אור מקיף, שמאיר גם לכלי המצומצם.

על הסגולה הזו כתב הרב יהודה אשלג ז"ל, בעל הסולם, בסעיף קנ"ה ב"הקדמה לתלמוד עשר הספירות":
"לפי זה יש לשאול: אם כן למה זה חייבו המקובלים לכל איש ללמוד חכמת הקבלה? אמנם יש בזה דבר גדול וראוי לפרסמו: כי יש סגולה נפלאה לאין ערוך לעוסקים בחכמת הקבלה. ואף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון החזק להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם. הפירוש הוא: כי כל אדם מישראל, מובטח בסופו, שישג כל ההשגות הנפלאות, אשר חשב הבורא במחשבת הבריאה להנות לכל נברא. אלא, מי שלא זכה בגילגול זה, יזכה בגילגול שני או שלישי וכו' - עד שיזכה להשלים את מחשבת הבורא, שחשב עליו.

והנה, כל עוד שלא זכה האדם לשלמותו, נבחנים לו אותם האורות העתידיים להגיע אליו, בבחינת אורות מקיפים, שמשמעותם היא, שעומדים מוכנים בעדו, אלא שהמה מחכים לאדם, שיזכך את כלי הקבלה שלו, שאז יתלבשו האורות האלו בכלים המוכשרים.

ולפיכך, גם בשעה שחסרים לאדם הכלים, הנה בשעה שהאדם עוסק בחכמה הזאת ומזכיר את השמות של האורות והכלים, שיש להם מבחינת נשמתו שייכות אליו, הנה הם תיכף מאירים עליו בשיעור מסוים, אלא שהם מאירים לו בלי התלבשות בפנימיות נשמתו, מטעם שחסרים הם את הכלים המוכשרים לקבלתם.
אמנם ההארה שמקבל פעם אחר פעם בעת העסק בחכמת הקבלה, מושכים עליו חן ממרומים ומשפיעים בו שפע של קדושה וטהרה, שהמה מקרבים את האדם עד, שגיע לשלמותו.
אבל תנאי חמור יש בעת העסק בחכמה זאת, שלא יגשימו הדברים בעיניים מדומים וגשמיים, שעוברים בזה על לא תעשה לך פסל וכל תמונה - כי אז מקבלים הנזק במקום תועלת".

יוצא מכל זה, שרק לימוד נכון של חכמת הקבלה יכול להביא את האדם לתכלית חייו. זה מה שאומרים המקובלים, ומי מבין במציאות יותר מהם?

האור המקיף זו הסגולה, שבעזרתה יכול כל אדם להתחיל לעלות, מהעולם הזה לעולם הרוחני. ללא עזרת ההארה של האור המקיף הזה, לא היתה לנו שום אפשרות לצאת ממצבנו. זאת מכיון שאפשר לתקן את הכלי רק על ידי האור, והאור עליון לא יכול להגיע לעולם הזה. לכן אנו זקוקים רק לאור המקיף.
מטרת הלימוד היא להגיע לדבקות בבורא. זה חייב להיות מול עיני הלומד, כי רק אז הוא מעורר על עצמו את האורות המקיפים. כתוצאה מהשפעתם הוא יכנס לעולם העליון.

"מלון ערכים" נועד לצורך ההבנה הנכונה של מושגי היסוד. אולם רק אם ידע האדם לפרש נכון את המילים שהוא קורא, בפירוש האמיתי, הרוחני, שלהם, ולא איך שהוא רגיל לפרשם בעולמו, רק במדה הזאת מותר לו לקרוא וללמוד משהו מהתורה. אחרת הוא עלול לפרש את ספרי התורה כסיפורים היסטוריים.

כשמקובל שמשגי רוחניות, אין לו אפשרות לתאר אותה במילים, כי הרוחניות מכילה הרגשות בלבד. לכן כתובים ספרי הקבלה בשפת הענפים: לוקחים מילים מהעולם הזה, ומבררים בעזרתן את המושגים הרוחניים. העולם הרוחני הוא מקום מופשט, כאילו "וירטואלי", שבו נמצאים ופועלים רק כוחות ורגשות, בלי לבושים של גופים. צריכים לחזור ולחדש את המושגים הרוחניים, בהתמדה, מפני שעד שיהיה לנו קשר רגשי עם רוחניות, נקרא בספרי הקבלה ללא הבנה מינימלית על מה שעומד מאחורי המילים.

עיקר הטעות היא שישנם "מקובלים", שמלמדים שיש איזה שהוא קשר בין גוף האדם לכלי הרוחני. כאילו הכלי הרוחני מתלבש בגוף האדם. כאילו שבכל איבר גשמי מתלבש איבר רוחני. על פי תפישתם, אם עושה האדם פעולה גשמית, או אפילו תנועה גשמית כל שהיא, יש בה כביכול תוכן רוחני. הם חושבים שהאדם עושה בזה ממש

פעולה רוחנית.

הטעות שלהם נובעת מכך, שהמקובלים כתבו את ספריהם בשפת הענפים, והשתמשו במילים של העולם שלנו, כדי לכנות ולהגדיר מושגים רוחניים. לכן יש בתורה איסור חמור - "לא לעשות פסל ותמונה". זאת אומרת שאסור לדמיין רוחניות בצורות גשמיות, לא מפני שהאדם יכול לעשות איזה נזק למעלה, אלא שהדימיון השיקרי ימנע אותו מלהבין את דרכי ה', ולהתקרב למטרה.

לכן, חייב הלומד לחזור שוב ושוב על המושגים העיקריים שבחכמת הקבלה, כמו "מקום", "זמן", "תנועה", "חוסר העדר", "גוף", "חלקי גוף" או "איברים", "זווג", "נשיקה", "חיבוק", עד שיקבל כל מושג פירושו הנכון. כך כתב בעל סולם בהקדמתו לתלמוד עשר הספירות. לרצון ללמוד קבלה בדרך הנכונה, מומלץ לעזוב את כל הספרים בנושא הזה, חוץ מספר הזהר, כתבי אר"י, כתבי בעל הסולם וכתבי הרב"ש.

פירוש תורה כסיפור היסטורי, נמצא בניגוד לכתוב, שכל התורה היא שמותיו של הבורא, שהיא תורה של עולם האצילות, שכל המילים שבה הן שמות הקדושים. חשוב לזכור שלא מדובר בה על העולם הזה ועל האדם שבו (עיין בהקדמה לספר הזהר, אות נח).

כל השמות שבתורה הם קדושים, אפילו שמות כגון: פרעה, בלעם, בלק. לדוגמה, מי שעולה לתורה, מנשק אותה ולא בודק, שמא נישק את השם "פרעה" או "לבן". הזהר מסביר שכל שם מציין מדרגה רוחנית: פרעה כנגד מלכות, לבן כנגד לובן עליון, פרצוף חכמה עליונה, וכו'.

רשימות

בכדי לעשות פעולה נכונה, חייבת להיות: ידיעה מה בדיוק רוצה הכלי להשיג, ידיעה איך להשיג את מה שרוצה, כח להשיג את מה שיודע ורוצה.

חוץ מהבורא ישנו רק נברא יחידי - הרצון לקבל תענוג. לכן כוללת המציאות רק אור וכלי, תענוג ורצון, התלבשות ועביות.

בכל פעולה רוחנית, אחרי הסתלקות האור מתוך הכלי, היינו לאחר המעבר ממצב בו היה הכלי מלא באור, למצב בו הוא ריק, הוא משאיר אחריו שני "זכרונות" מהמצב הקודם, הנקראות:

- "רשימה דהתלבשות", רשימו של האור, שהיה בכלי והסתלק.

- "רשימה דעביות", רשימה של הכלי, על המסך הנותר לשימוש.

שתי רשימות אלו נחשבות כרשימה אחת. אם לא תישאר רשימה, לא ידע הכלי מה לרצות ואיך להשיג את מה שרוצה. כל תהליך השתלשלות המציאות מתחילתה, במלכות דאין סוף, ועד סופה, בעולם הזה, הם מצבים שונים של מלכות דאין סוף. היא עוברת את שרשרת המצבים האלה בעזרת האור המקיף אותה. הוא מעורר את הרשימות שבה, שמשארות לאחר כל מצב שהיא עוברת.

המצב בו מתמלאת בחינה ד' עם האור, נקרא מלכות דאין סוף. לאחר שבחינה ד' מרגישה את עצמה "מקבלת", היא מחליטה לצמצם את קבלת האור. האור מסתלק, ובמלכות נשאר רשימו, מהאור שהיה בה. גם לאחר הצמצום בא אור למלא את המלכות, אולם, היא עורכת חשבון, ומחליטה לקבל רק כמה שתוכל לכונן על מנת להשפיע לבורא.

הנתונים לצורך ביצוע החשבון הם:

(א) רשימו מהתלבשות האור, מהמצב הקודם,

(ב) רצון לקבל על מנת להשפיע.

לאחר שעושה המלכות חשבון על רשימות אלו בראש, היא מקבלת את מה שהחליטה לקבל, בגוף. כשהכלי מסיים את קבלת אותו חלק מהאור שהחליט, בוטש האור המקיף במסך, ומחייב את המסך לחזור לפה. לכן מתרוקן הפרצוף מהמילוי.

כשעולה המסך מטבור של גלגלתא לפה שלה, יוצא האור הפנימי מתוך גלגלתא ומשאיר במסך של הגוף רשימו מהאור שהיה, רשימו דהתלבשות. אבל רשימו מכח המסך, שקיבל את האור, לא נשאר, מפני שהמסך החליט להפסיק את קבלת האור, ופסל את עצמו מלעבוד עם הכח שלו. לכן נעלם הרשימו של המסך. המסך עלה מטבור ושוב נמצא בפה, לכן הוא מרגיש את האור העליון שבראש, שלוחץ עליו בדרישה לקבל אותו. עקב כך מתעורר שוב במלכות רצון לקבל אור על מנת להשפיע. מכאן מתחילה לידת הפרצוף החדש על הרשימות הנותרות מהמצב הקודם.

סיכום: רשימו של אור - זה חלק מהאור, שהאור משאיר אחר הסתלקותו. זה הגרעין והשורש ללידת הפרצוף הבא. הרשימו מהמסך נאבד והזווג נעשה על רשימו חדש.

הרשימות, שעליהן יוצאים הפרצופים:

עולם/פרצוף שם רשימו דהתלבשות רשימו דעביות

עולם אדם קדמון:

די	גלגלתא די	פרצוף כתר
גי	ע"ב ד'	פרצוף חכמה
ב'	ס"ג ג'	פרצוף בינה
א'	מ"ה ב'	פרצוף ז"א
שורש	ב"ן א'	פרצוף מלכות

פרצוף נקודות דס"ג:
פרצוף נקודות דס"ג

ב'	בי
----	----

עולם הנקודים:

אי	בי	פרצוף קטנות
גי	די	פרצוף גדלות

עולם אצילות:

ד'	ד' עתיק	פרצוף כתר
ג'	ד' א"א	פרצוף חכמה
ב'	ג' או"א	פרצוף בינה
א'	ב' ז"א	פרצוף ז"א
שורש	א' נוקבא	פרצוף מלכות

עולם בריאה :

ד'	ד' עתיק	פרצוף כתר
ג'	ד' א"א	פרצוף חכמה
ב'	ג' או"א	פרצוף בינה
א'	ב' ז"א	פרצוף ז"א
שורש	א' נוקבא	פרצוף מלכות

עולם יצירה:

ד'	ד' עתיק	פרצוף כתר
ג'	ד' א"א	פרצוף חכמה
ב'	ג' או"א	פרצוף בינה
א'	ב' ז"א	פרצוף ז"א
שורש	א' נוקבא	פרצוף מלכות

עולם עשיה :

ד'	ד' עתיק	פרצוף כתר
ג'	ד' א"א	פרצוף חכמה
ב'	ג' או"א	פרצוף בינה
א'	ב' ז"א	פרצוף ז"א
שורש	א' נוקבא	פרצוף מלכות

רשימות עביות המסך של העולמות:

עביות ד'	עולם אדם קדמון	עולם כתר
עביות ג'	עולם אצילות	עולם חכמה
עביות ב'	עולם בריאה	עולם בינה
עביות א'	עולם יצירה	עולם ז"א
עביות שורש	עולם עשיה	עולם מלכות

כשכל המציאות מגיעה בהתפשטותה עד שלא נשאר במסך שום רשימו, זהו סיום עולם העשיה. מלכות של עולם האצילות מולידה עוד פרצוף, הנקרא "אדם הראשון". הוא נשבר והתחלק לחלקים, שנפלו תחת עולם העשיה, למקום הנקרא "העולם הזה". רשימו הכי קטן שבור הכי קטן נקרא "נקודה שבלב". אותו מרגיש אדם, שמעוררים אותו מלמעלה, כהשתוקקות לרוחניות. רשימות אלו מתלבשות בבני אדם מסוימים בעולם שלנו ולא נותנות להם מנוחה, עד שאדם יתקן אותן במסך וימלא אותן באור. אם אדם מרגיש את הרשימו הזה, הוא ראוי להגיע לרוחניות, להרגיש את העולם העליון, להגיע לידיעת

כל המציאות. ההדרכה, איך להגיע לזה, נמצאת בספרי חכמת הקבלה. לכל דור יש את ספרי הקבלה הנכונים בשבילו, לאותו סוג הנשמות שיורדות באותו דור. הספרים המיועדים להדריך את דורנו להיכנס לרוחניות, הם ספרי הרב יהודה אשלג (בעל הסולם) והרב ברוך אשלג (הרב"ש). חוץ מלימוד מהספרים האלו ישנם עוד שני תנאים הכרחיים ללימוד הנכון: לימוד בקבוצה, שמטרתה היא מטרת הבריאה, שבראשה עומד רב מקובל. בהשתלשלות המציאות מלמעלה למטה נוצר סולם המדרגות, עליהן עולה האדם מלמטה למעלה. אדם שמגיע למדרגה, מגלה בה רשימות ממדרגה יותר גבוהה, ויכול להמשיך לעלות. גם באדם הנמצא בעולם שלנו מתגלות רשימות ממדרגה יותר גבוהה, רשימות של המדרגה הרוחנית, הקרובה אליו. על ידי עבודה על רשימות אלו, יוצא האדם מהעולם שלנו לעולם הרוחני.

לידת הפרצופים

בחינה ד' נקראת "מלכות", מפני שבה מונח הרצון הגדול לקבל. כשהיא מלאה באור, היא נקראת "אין סוף", מפני שמקבלת בלי לעשות סוף על קבלת האור. מלכות היא הנברא היחיד. חלקיה נקראים "עולמות", מפני שמעלימים (מסתירים) את אור ה' מהנבראים. ההסתרה של כל עולם מתאימה למדה בה יוכלו הנבראים לקבל את האור ע"י המסך.

כשבחינה ד' קיבלה אור אין סוף, היא הרגישה שהאור בא מהנותן. הרגשת הנותן עוררה בה בושה ויסורים כל כך גדולים, עד שהחליטה לא להיות אף פעם מקבלת. החלטת העליון נעשית חוק לכל המצבים הבאים, ואפילו אם איזה חלק ממלכות ירצה לקבל לעצמו, לא יוכל לקבל, מפני שמלכות שולטת על כל חלקיה. כל החלטה חדשה באה מתוך חולשתה של המדרגה ולכן פועלת כל החלטה רק על מדרגות יותר תחתונות.

לאחר צמצום א' נשארות במלכות רשימות מהאור ומהכלי. האור חוזר שוב למלכות, ורוצה למלא אותה, מפני שכונת הבורא להנות לנברא היא קבועה. רק המחשבה הזאת, של הבורא, היא הפועלת בכל מעשי הבריאה, אפילו אם נראה לנו, שהמציאות אינה לטובתנו.

מלכות שעומדת בפה של ראש הפרצוף, מרגישה את מטרת הבורא להיטיב לה, כמו בדוגמת האורח ובעל הבית. מלכות מרגישה שאם היא לא מקבלת מהבורא, היא לא נותנת לו שום דבר. לכן היא מחליטה לקבל, כדי שהבורא ינהנה מהקבלה שלה.

בעזרת הרשימות דהתלבשות ודעביות מהמילוי הקודם, יכולה מלכות לעשות חשבון מדויק, כמה היא מסוגלת לקבל שלא לפי הרצון להנות שלה, אלא כדי להנות לבורא.

הרשימו דהתלבשות הוא רשימו מהאור שהיה במלכות. המסך, שעליו קבלה מלכות את האור הזה, הזדכך. אין כח במסך לקבל שוב את אותו האור, שממנו נשאר הרשימו דהתלבשות. על הרשימו דהתלבשות נולד "ראש של התלבשות" של הפרצוף הבא. לאחר מכן עושה המסך זווג על רשימו דעביות. מזה נולד הראש השני, הנקרא "ראש דעביות", וממנו כבר מתפשט הגוף, שהוא התלבשות האור במלכות.

החלק שבו מלכות מחליטה, כמה מהאור העליון היא יכולה לקבל על מנת להשפיע, נקרא "ראש". לאחר ההחלטה בראש, מקבלת המלכות את כמות האור שהחליטה בתוך הפרצוף. האור הזה נקרא "טעמים". כשנגמר להיכנס האור של הטעמים לתוך הגוף, מפסיק המסך שהמשיך אותו את התפשטות האור בתוך הפרצוף. המסך לא נותן לאור להמשיך להיכנס, מפני שהחלטה של מלכות היא החלטה מקסימלית, על כמה שהיא יכולה לקבל, שלא להנאת עצמה. אם היא תקבל יותר, זה יהיה כבר על מנת לקבל תענוג לעצמה.

לכן, במקום שהמסך נעצר ולא מקבל יותר, מרגישה מלכות שוב דחף מהאור העליון לקבל אותו. המקום הזה נקרא "טבור". אם מלכות תקבל יותר אור, זה יהיה להנאת עצמה. לכן לא נשארת לה ברירה, אלא להפסיק בכלל את קבלת האור.

כל ההחלטות מתקבלות תמיד רק בראש הפרצוף, ואחר כך מתבצעות בגוף. גם כאן, לאחר ההחלטה בראש להפסיק לקבל, עולה המסך מטבור לפה ומגרש את האורות מגוף הפרצוף.

המסך מגיע לפה עם רשימו של האור, שהיה ממלא את הפרצוף, ורשימו של העביות הנותרת במסך. מפגישת המסך עם האור העליון בראש הפרצוף, שוב מתעורר במסך רצון לקבל אור על מנת להשפיע, לכן מתעוררות בו רשימות. המסך עושה זווג דהכאה עם אור העליון ומוליד את הפרצוף הבא.

בכל פרצוף יש שני מסכים: מסך שדוחה את האור ומסך שמקבל את האור. המסך שדוחה את האור עומד באופן קבוע בפה של הפרצוף. הוא דוחה את כל האור שרוצה לחדור לתוך הפרצוף, ובזה מקיים את התנאי של צמצום א'.

לאחר שהמסך הראשון דחה בחזרה את כל האור, ובטוח שלא יקבל לעצמו אלא רק בכונה להנות לבורא, הוא מפעיל את המסך השני, ששוקל כמה הוא יכול לקבל מכל האור העליון שבא אליו על מנת להשפיע.

לאחר ההחלטה, מתחיל המסך המקבל לקבל אור: הוא יורד מהפה למטה ואחריו נכנס האור לתוך הפרצוף. כשכמות האור בתוך הפרצוף הגיעה לאותה מדה שעליה החליט המסך של הראש, נעצר המסך שיורד לגוף. זאת מפני שהמסך של הגוף מבצע תמיד רק פקודות והחלטות של המסך של הראש. כך נולד הפרצוף השני מהראשון.

החשבון נעשה במסך שבראש. אלא, מפני שהעביות פחותה מזו של הפרצוף הקודם, יורד המסך לחזה

של הפרצוף, ולא עומד בפה. זאת מכיון שהחזה היא רמת עביות ג' של הגוף לעומת הפה, שהיא ד'. לכן, לאחר שעולה המסך מהטבור לפה, ומקבל שם רצון לעשות זווג חדש, הוא יורד לחזה, ושם עושה חישוב כמה לקבל. החישוב הזה מוליד את ראש הפרצוף השני. לאחר ההחלטה, יורד המסך מהפה למטה, עד למקום שעד שם החליט לקבל אור. המקום הזה יהיה הטבור של הפרצוף השני.

למטה מהטבור ועד הסיום רגלין, בפרצוף השני, נשארים כלים ריקניים, שהמסך לא ממלא עקב חוסר כח התנגדות. הפרצוף השני, ויתר פרצופי עולם אדם קדמון, לא יכולים לרדת למטה מהטבור של הפרצוף הראשון, עקב חוסר כח המסך שלהם.

לאחר שיצא הפרצוף השני, הנקרא ע"ב דא"ק, וקיבל מה שהחליט בראש, גם על המסך שירד לטבור, נעשה ביטוש אור פנימי ואור מקיף. גם כאן מבין המסך, שלא יוכל להישאר לעמוד בטבור, מפני שאין לו כח לקבל יותר, ושם ישאר במצבו, לא יגיע לתכלית הבריאה.

לכן, מחליט גם המסך של הפרצוף השני להזדכך, ועולה לפה. גם כאן נשאר במסך רשימו. כשהוא מגיע לפה ונכלל במסך שבפה, הוא מתעורר שוב לקבל אור. הרשימו דעביות האחרון, רשימו דבחינה ג', נאבד מהמסך, ומתגלה רשימו דבחינה ב', לכן יורד המסך לחזה, ועושה שם זווג דהכאה להולדת הפרצוף החדש, שנקרא פרצוף ס"ג של א"ק.

גם כאן, לאחר שיצא פרצוף ס"ג, מזדכך המסך דגוף שלו מביטוש אור פנימי ואור מקיף עליו. המסך עולה לפה, יורד לחזה, ומוליד את הפרצוף הבא בדרגת עביות א', הנקרא "מ"ה עליון".

כשעוצר פרצוף מ"ה העליון את התפשטות האור בתוכו, הוא מרגיש את ביטוש האורות פנימי ומקיף בו ומחליט להזדכך. הוא חוזר לפה עם עביות שורש. זאת מכיון שאין במסך יותר כח קשיות לקבל אור. הוא לא יכול להוליד פרצוף, אלא רק ראש. כך נעצר תהליך לידת הפרצופים.

כללות המציאות

לאחר הצמצום מחליטה מלכות לקבל ע"מ להשפיע לבורא. כונה זו נקראת מסך. על המסך שבמלכות יוצאת סידרת הפרצופים:

- על המסך, שיש לו כח לקבל אור על עביות ד', יצא פרצוף שנקרא גלגלתא,
- על המסך, שיש לו כח לקבל אור על עביות ג', יצא פרצוף שנקרא ע"ב,
- על המסך, שיש לו כח לקבל אור על עביות ב', יצא פרצוף שנקרא ס"ג,
- על המסך, שיש לו כח לקבל אור על עביות א', יצא פרצוף שנקרא מ"ה,
- על המסך, שיש לו כח לקבל אור על עביות שורש, יצא פרצוף שנקרא ב"ן.

השמות של הפרצופים נקבעים לפי כמות ואיכות האורות שממלאים אותם. מלכות יצאה כבחינה ד', היינו החמישית בהתפתחות אור עצמותו. לכן היא מקבלת מהבחינות הקודמות, ונכללת מהם. מסבה זו ישנם במלכות דאין סוף גם כן חמש בחינות של הרצון: מהרצון הקטן של בחינת שורש ועד הרצון הגדול של בחינה ד', והיא מקבלת בתוכה אור בלי סוף וגבול.

לאחר הצמצום מחליטה מלכות לקבל אור רק על מנת להשפיע לבורא. הקבלה באופן זה, היא בניגוד לרצון הטבעי שלה. לכן היא לא יכולה לקבל בלי גבול, לא יכולה לקבל את כל האור בפעם אחת, כמו קודם. לכן היא מחליטה לקבל את כל האור הזה במנות קטנות. בסיכומו של דבר היא תתמלא עד הסוף ותגיע למטרת הבריאה.

כל חלק קטן של מלכות, בדומה לכללות המלכות, כולל בתוכו חמישה חלקים של רצון לקבל, מפני שלא יכול להיות רצון, אם אין לפניו ד' דרגות של התפשטות האור.

לכן יש לכל כלי מבנה קבוע לפי חמישה חלקי עביות: **שורש, אי, ב', ג', ד'**, הנקראים ספירות:

כתר, חכמה, בינה, ז"א, מלכות, הנקראים אותיות: **קוצו של יוד, י', ה', ו', ה'.**

המלכות כולה מתחלקת לחמישה חלקים עיקריים, הנקראים חמשת העולמות: **א"ק (אדם קדמון), אצילות, בריאה, יצירה, עשיה.** כל עולם מתחלק לחמישה פרצופים: **עתיק, א"א (אריך אנפין), או"א (אבא ואמא), ז"א (זעיר אכפין), נוקבא (מלכות).** בכל פרצוף ישנן חמש ספירות: **כתר, חכמה, בינה, ז"א, מלכות.**

בחמשה העולמות ישנם $5 * 5 = 25$ פרצופים. כל פרצוף כולל חמש ספירות. לכן בכל העולמות $5 * 25 = 125$ ספירות או מדרגות, שאותן חייבת לעבור כל נשמה ונשמה מהעולם הזה עד עולם אין סוף, בכדי להגיע לדבקות עם הבורא.

כל מדרגה, ספירה, פרצוף, עולם - חלק ממלכות דאין סוף, חלק הכי קטן שבמציאות, כולל חמישה חלקים של הרצון לקבל, מסך מעליו, ואור, שמקבל על ידי המסך. לכן ההבדל בין כל חלקי הבריאה הוא רק בגודל הרצון לקבל והמסך שעליו. גודל המסך קובע את סוג וקומת השימוש ברצון.

בגופנו יש אותם חלקים וההבדל בין הפרטים הוא במילוי שלהם (יותר כח, יותר שכל, יותר כישרון). כך נמצאים גם בכל הפרצופים הרוחניים אותם חלקים: **קוצו של יוד, י', ה', ו', ה'.**

אותיות אלו נקראות "שם של הבורא", מפני שבתבנית הזו הוא ברא את הנברא. הנברא מרגיש את בוראו לפי איך שהוא מתמלא עם האור, היינו הבורא. לפי זה הוא נותן שמות לבורא.

השם של כל כלי הוא לפי כמה שהכלי מרגיש את הבורא. לכן, לכל מדרגה יש שם משלה, מהעולם הזה

ועד עולם אין סוף. הנשמות עולות להשיג את מטרת הבריאה מהעולם הזה, שהוא המדרגה הנמוכה ביותר. כשהנשמה עולה למדרגה, הפירוש הוא, שהיא מקבלת את האור שבאותה מדרגה, היינו ממלאת את הויה שלה במילוי אור מסוים הויה, יחד עם המילוי, עושים את השם של המדרגה. כתוב שכל אחד חייב להגיע ולהיות כמו משה. הכונה היא, שחובה על כל אחד להגיע למדרגה שנקראת "משה". "כל השמות שבתורה הם שמות הקדושים" - כי הם תארים של התגלות האור, הבורא. לכן נקראת כל התורה "שמות הבורא", כולל שמות כגון: פרעה, בלעם, בלק וכו'. השם של המדרגה נקבע לפי האור, שממלא את הפרצוף, את הויה. לדוגמא, אם ממולא הכלי באור חכמה, והסימן של האור הזה הוא האות י', יוצא שמילוי האותיות:

- י ה ו ה
- יוד הי ויו הי.

מפני שלכל אות של האלף-בית העברי יש מספר משלה:

א = 1 ז = 7 מ = 40 ק = 100
ב = 2 ח = 8 נ = 50 ר = 200
ג = 3 ט = 9 ס = 60 ש = 300
ד = 4 י = 10 ע = 70 ת = 400
ה = 5 כ = 20 פ = 80
ו = 6 ל = 30 צ = 90

יוצא, שחשבון האותיות של שם הויה":
יוד, הי, ויו, הי = יוד(10 + 6 + 4) + הי(10 + 5) + ויו(6 + 10 + 6) + הי(5 + 10) = 72
שהוא באותיות ע"ב. לכן נקרא פרצוף חכמה ע"ב.
פרצוף, שמקבל אור חסדים, נקרא ס"ג:
יוד, הי, ואו, הי = 63 = ס"ג

כך מכנים את כל המדרגות שבכל העולמות. מכאן, שכדי לדעת את השמות של כל מדרגה, חסר לנו רק לדעת איך נקרא כל סוג אור. ואז, כשנקרא את התורה, נבין על איזה פעולות רוחניות ועל איזה מקומות ומדרגות בעולמות עליונים היא מדברת.

אז כבר לא נטעה לחשוב שכתוב בתורה משהו למטה מהעולם הרוחני. לא נטעה לחשוב, שהתורה מדברת על החיים הבהמיים שלנו, על היסטוריה, או על איך להסתדר בחיים החומריים. אלא נדע, שכל ספרי התורה הם בעצם ההוראות לאדם, איך להגיע לתכלית חייו, עוד בחייו בעולם הזה, בכדי שלא להאלץ לחזור לעולם שלנו גילגול אחר גילגול, ולסבול שוב ושוב מהחיים הריקניים האלו, ללא תועלת ותכלית.

פרצוף - זה עשר ספירות: כתר, חכמה, בינה, ז"א, מלכות
פרצוף באותיות: י' - חכמה, ה' - בינה, ו' - ז"א, ה' - מלכות.

אבל קומת הפרצוף: נפש - רוח - נשמה - חיה - יחידה, לא מבוארת על ידי שם הויה". כי אותיות הויה"ה הן עשר ספירות של שלד הכלי, המבארות את מצב הכלי הריק, בלי מילוי באור העליון. קומת הכלי, היינו באיזו דרגה רוחנית נמצא הכלי, נקבעת על ידי גודל המסך. המסך ממלא את עשר הספירות של הויה"ה באורות. המסך יכול למלא את הכלי באור נפש, או רוח, או נשמה, או חיה, או יחידה. האור שבכלי קובע את דרגת הכלי בסולם הדרגות.

במצאות ישנם רק שני אורות: אור חכמה ואור חסדים. הסימן לאור חכמה - אות י', והסימן לאור חסדים - אות ה'.

א. רישום של קומת היחידה (כלי כתר) הוא הויה"ה פשוטה בלי מילוי:

י - ה - ו - ה = 26 = 10 + 5 + 6 + 5 = כ"ו

ב. רישום של קומת חיה (כלי חכמה) הוא הויה"ה במילוי י':

יוד - הי - ויו - הי = 72 = (10 + 6 + 4) + (10 + 5) + (6 + 10 + 6) + (10 + 5) = 72 = ע"ב

ג. רישום של קומת נשמה (כלי בינה) הוא הויה"ה במילוי ה', חוץ מכך שאות ו' במילוי א' ואות ה' באות י':

יוד - הי - ואו - הי = (10 + 6 + 4) + (10 + 5) + (6 + 1 + 6) + (10 + 5) = 63 = ס"ג

ד. רישום של קומת רוח (כלי ז"א) הוא הויה"ה במילוי ה', אלא שרק האות ו' של הויה"ה מתמלאת עם מילוי א'
יוד - הא - ואו - הא = (10 + 6 + 4) + (1 + 5) + (6 + 1 + 6) + (1 + 5) = 45 = מ"ה

ה. רישום של קומת נפש (כלי מלכות) הוא הויה"ה במילוי ה', חוץ מאות ו' של הויה"ה שנשארת בלי מילוי:

יוד - הה - ו - הה = (10 + 6 + 4) + (5 + 5) + (6 + 6) + (5 + 5) = 52 = ב"ן

מכאן שמות הפרצופים: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן.

נקודות דס"ג

לאחר צמצום א', מחליטה מלכות למלא את עצמה על מנת להשפיע, ע"י הרשימות שנשאר מעולם אין סוף. קבלה על מנת להשפיע היא נגד טבעו של הנברא, לכן לא יכולה מלכות לקבל בבת אחת את כל האור העליון, שהיה ממלא אותה בעולם אין סוף, אלא רק במנות קטנות, הנקראות "פרצופים". וכך, מקבלת מלכות חמש מנות אור: גלגלתא, ע"ב, ס"ג, מ"ה עליון, ב"ן עליון. בזה גמרו לצאת כל הרשימות שבה ונעצרה שרשרת ההתפשטות. הפרצוף השלישי שיצא הוא פרצוף ס"ג. טבעו הוא בינה, כך שהוא לא רוצה לקבל שום דבר לעצמו, "חפץ חסד". לכן, יכול הפרצוף הזה לרדת למטה מטבור של גלגלתא, ולמלא באורותיו את הסוף של גלגלתא. פרצוף ס"ג יצא על רשימות התלבשות ג' ועביות ב'. לכן, יש בטעמים שלו הארת חכמה. מסבה זו, לא יכולים הטעמים של ס"ג לרדת למטה מטבור גלגלתא. אלא, רק כשמתחיל פרצוף ס"ג להזדכך, נעלם מיד אור חכמה, ובדרך ההזדככות של המסך מטבור לפה, יוצא פרצוף נקודות דס"ג, בפרצוף הזה יש רק אור חסדים. לכן, הוא יכול לרדת למטה מטבור של גלגלתא, ולמלא את הסוף של גלגלתא באור חסדים. כל המציאות יוצאת מבחינת שורש, שהיא רצון הבורא להיטיב לנבראיו. לפי הרצון הזה מתפשט האור כשרשרת סבה ומסובב, בכדי להגיע לביצוע מחשבת הבריאה בתוך הכלים, כך שהם יקבלו אותו. בבחינה א', שהיא כללות האור והכלי, נמצאת כל כונת הבורא לעשות כלי ולמלאותו באור. כל מה שיוצא אחרי בחינה א', יוצא בפועל ממנה. כך מתגלה בפועל מחשבת הבורא. הבורא הטביע מראש, בטבעם של הכלים והאורות, את האפשרות להביא את הבריאה למטרה: להעלותה לדרגת הבורא. לאחר צמצום א', מחליטה מלכות דאין סוף לקבל על ידי המסך, ומולידה חמישה פרצופים: גלגלתא, ע"ב, ס"ג, מ"ה עליון, ב"ן עליון. בזה גמרו לצאת כל הרשימות, ואזל כח המסך, למרות שהתמלא רק חלק ממלכות. אם לא היו יורדות נקודות דס"ג למלא את הסוף של גלגלתא, לא היתה מתמלאת מלכות דאין סוף לעולם. כי המלכות היא רק רצון לקבל, בלי התערבות עם רצונות של השפעה. וכאן, כאשר יורדות נקודות ס"ג, שהן בינה, לסוף גלגלתא, שהוא מלכות, נוצרת התערבות המלכות עם בינה. כך מקבלת המלכות הזדמנות לרכוש רצון (כלים) של השפעה, לתקן את עצמה, ולהתמלאות באור. לאחר צמצום א', החליטה מלכות דאין סוף לקבל רק על ידי מסך, היינו, לפי היכולת שלה לקבל על מנת להשפיע. היא עושה זווג על רשימות התלבשות ד' ועביות ד', שנשאר בה לאחר הצמצום, ומקבלת חלק מאור אין סוף. אותו חלק ממלכות אין סוף, שנתמלא על ידי הזווג הזה, נקרא "גלגלתא" או "פרצוף כתר". אחר כך מקבלת מלכות עוד חלק מאור אין סוף, על מנת להשפיע. חלק המלכות שמתמלא על ידי הזווג הזה, על המסך עם רשימות התלבשות ד' ועביות ג', שנשאר לאחר גלגלתא, נקרא "ע"ב", או "פרצוף חכמה". החלק ממלכות אין סוף, שהתמלא בשלב הבא, מהזווג על הרשימות, התלבשות ג' ועביות ב', שנשאר לאחר פרצוף ע"ב, נקרא "ס"ג", או "פרצוף בינה". פרצוף ס"ג זו אותה מלכות, רצון לקבל, אלא שהוא לא יכול לקבל ע"מ להשפיע, ע"י המסך, כמו פרצופי גלגלתא וע"ב. הוא יכול רק לדמות את עצמו לבחינה ב', בינה. בינה, לפי הטבע שלה, לא רוצה לקבל אור, היא רוצה רק לתת. על הפעולה הנקראת "לתת", אין שום הגבלה. לכן, יכול פרצוף ס"ג למלאות באור החסדים שלו גם את כל אותו חלק במלכות דאין סוף, שנשאר עדיין ריק. בינה כוללת שלושה חלקים:

- א. התפשטות אור חכמה.
 - ב. החלטת בינה שלא רוצה אור חכמה, אלא רוצה רק להשפיע. לכן מתפשט בחלק הזה אור חסדים.
 - ג. בינה מקבלת קצת אור חכמה, אבל לא לעצמה, אלא בכדי להעבירו לפרצוף ז"א.
- החלק הראשון בבינה הוא עדיין חכמה. רק מהחלק השני שבבינה מתחיל להתגלות הרצון להשפיע. לכן, בחלק הזה, שבו נמצא הרצון להשפיע עם אור החסדים, היא יכולה למלאות את אותו חלק ממלכות דאין סוף, למטה מטבור הכללי, שעוד לא התמלא.
- פרצוף ס"ג מתחיל לקבל אור בתוך שלו, על ידי זווג על התלבשות ג' ועביות ב'. נוכחות רשימו ג' דהתלבשות, גורמת להתפשטות אור חכמה בטעמים שלו. לכן, לא יכול החלק הזה של הפרצוף לרדת למטה מטבור של גלגלתא.
- אבל, לאחר שמתחיל המסך של ס"ג להזדכך, ועולה מהטבור לפה, יכול חלק מהפרצוף, שהוא רק בינה, לרדת למטה מטבור דגלגלתא. גם האור שמסתלק מתוך פרצוף ס"ג יכול לרדת למטה מטבור גלגלתא, מפני שזהו אור חסדים בלי אור חכמה.
- לכן, יורד אותו חלק מפרצוף ס"ג, הנקרא "נקודות דס"ג", הכולל את החלק השני והחלק השלישי של פרצוף בינה, למטה מטבור של גלגלתא, ומתלבש על הסוף שלה.

צמצום ב'

נקודות דס"ג ירדו למטה מהטבור של גלגלתא ומילאו שם באור חסדים את הכלים הריקנים של סוף גלגלתא. הם הרגישו שם שישנן בכלים הריקנים של גלגלתא רשימות מהאור, שהיה ממלא את סוף גלגלתא לפני הזדככותו.

האור, שמיילא את סוף דגלגלתא, היה אור חסדים עם מעט אור חכמה. אחרי הזדככות המסך נשארו שם רשימות: רשימו מאור ד' דהתלבשות ורשימו ממסך ג' דעביות. סוף דגלגלתא דחה את האור מלהתפשט בה, כמו בינה. בזה הוא דומה לנקודות דס"ג. לכן, מתערבבות נקודות דס"ג עם סוף דגלגלתא, וממלאות את הכלים הריקנים שלה.

מהתערבבות נקודות דס"ג עם סוף גלגלתא, הן מקבלות רשימות, שנשארו בסוף גלגלתא. הרשימות מגלגלתא יותר גדולות מהמסך של נקודות ס"ג, ולכן מתחילות נקודות ס"ג לרצות לקבל את התענוג, שהיה בגלגלתא, לעצמן. החוק אומר שאם התענוג שמורגש ברצון לקבל גדול יותר מכח המסך, רוצה הכלי לקבל אותו לעצמו, כי מי שחזק יותר, המסך או הרצון, הוא הקובע.

כל העולמות והפרצופים הם חלקים ממלכות דאין סוף. מלכות הזאת עשתה צמצום והחליטה שלא לקבל לעצמה לעולם. לכן עכשיו, כשנתעורר בפרצוף נקודות ס"ג רצון לקבל לעצמו, עלתה מלכות שעשתה צמצום א', ועומדת בסיומ גלגלתא, למעלה, עד המקום הנמצא בפרצוף נקודות דס"ג, שממנו התחילו נקודות דס"ג לרצות לקבל את האור לעצמן.

כל פרצוף כולל עשר ספירות :

- כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות.

נקודות דס"ג הוא פרצוף בינה. בינה מתחלקת לשני חלקים :

א. החלק העליון של בינה הם הספירות : כתר - חכמה - בינה - חסד - גבורה - תפארת.
ספירות אלה רוצות רק לתת ולא לקבל כלום.

ב. החלק התחתון של בינה הם הספירות : נצח - הוד - יסוד - מלכות.

ספירות אלו לא שייכות לבינה. תפקידן בבינה הוא לקבל אור חכמה מהחכמה ולהעביר אותו לתחתון. היינו לספירות **נצח - הוד - יסוד - מלכות** שבבינה, יש רצון לקבל אור. יש להן מסך לקבל את האור שלא לעצמן, אלא רק כדי להעביר אותו לתחתון. אבל, אם המסך נאבד, הספירות, היינו הרצונות האלה, רוצות מיד לקבל לעצמן, בלי למסור לאחרים.

דוגמא: אדם היה רגיל לקבל סכום כסף קבוע כדי למסור לניזקקים. פתאום הוא מקבל סכום כסף גדול בהרבה מהרגיל. אז הוא מרגיש, שלא יוכל למסור את הכסף, שרוצה לקבל את הכסף לעצמו, שלא מסוגל לעמוד נגד תענוג כה גדול.

כל זמן, שהיה בכסף תענוג שאינו גדול מהמסך שלו, הוא עמד כנגד התענוגים, כי התענוג לחלק את הכסף היה יותר גדול מהתענוג להנות לעצמו (לגנוב). אבל כאשר נעשה התענוג מהקבלה גדול יותר מהתענוג מהנתינה, מיד רוצה האדם לקבל לעצמו.

כך עובד הרצון לקבל בכל אדם ובכל נברא, מפני שכל החומר שלנו הוא רק הרצון לקבל. ואם אנחנו עושים מעשים דלהשפיע, זהו רק מפני שהם מביאים לנו יותר תועלת ממעשים של קבלה.

וכך נעשה בפרצוף נקודות ס"ג : כאשר נחשף אותו חלק מהפרצוף, שהיה מקבל על מנת למסור לתחתונים, לתענוג גדול יותר מיכולתו של המסך, התבטל מיד המסך, והפרצוף רצה לקבל לעצמו.

הרצון לקבל לעצמו התעורר בפרצוף נקודות דס"ג מספירת תפארת ומטה. זאת מכיון שספירות :

- כתר, חכמה, בינה. הן ספירות של ראש, שלא רוצות לקבל.

- חסד, גבורה, תפארת. הן כמו ספירות כתר, חכמה, בינה, רק שנמצאות בגוף הפרצוף.

- חסד כמו כתר, גבורה כמו חכמה, תפארת כמו בינה.

היוצא הוא שספירת תפארת היא בינה שבגוף הפרצוף.

כל ספירה בפני עצמה כוללת עשר ספירות פרטיות. לכן ספירת תפארת מתחלקת בעשר הספירות הפרטיות שלה, כמו בינה, לשני חלקים :

א. לכלים "שלא מקבלים", ספירות : כתר - חכמה - בינה - חסד - גבורה - תפארת.

ב. לכלים "שמקבלים בשביל לתת", שהם החלק התחתון של בינה, ספירות : נצח - הוד - יסוד - מלכות.
פרצוף נקודות דס"ג מתחלק לכלים דהשפעה ולכלים דקבלה. קו ההפרדה ביניהם נמצא בספירת תפארת הפרטית של ספירת תפארת : המקום הזה נקרא "החזה של פרצוף נקודות דס"ג".

עכשיו קיבלו חלק מהכלים של נקודות דס"ג רצון לקבל גדול יותר מהמסך, שהיה בהם. לכן, עלתה מלכות דצמצום א', ששומרת על צמצום א', דווקא למקום הזה, עומדת שם, ולא נותנת לאור להיכנס למטה ממנה. הגבול להתפשטות האור, שנעשהכאן, נקרא "פרסא".

עליית המלכות למקום החזה של נקודות דס"ג, כדי להגביל את התפשטות האור למטה, נקרא "צמצום ב" (צ"ב). צמצום א' הוא האיסור לקבל אור חכמה על מנת לקבל. צמצום ב' הוא האיסור בכלל לקבל אור חכמה, מפני שמפרצוף נקודות דס"ג והלאה אין כוחות לקבל את אור החכמה על מנת להשפיע. לכן אסור בכלל להתעסק איתו.

"רצון בעליון נעשה כחוק מחייב בתחתון". מכאן יוצא, שבכל הפרצופים, הנולדים לאחר צמצום ב', לא נותנת הפרסא הנמצאת בהם, לאור העליון, היינו אור חכמה, לעבור דרכה למטה, לכלים דקבלה.

לכן, התחלק המקום למטה מטבור דגלגלתא, לארבעה חלקים :

א. "מקום דעולם האצילות" - שם יכול להאיר אור חכמה,

ב. "מקום דעולם הבריאה" - נמצא תחת הפרסא. שם לא יכול להופיע אור חכמה, אלא רק אור חסדים.

ג. "מקום דעולם היצירה" - למטה מהמקום של עולם הבריאה.
ד. "מקום דעולם העשיה" - למטה מהמקום של עולם היצירה.

בסיום עולם העשיה מסתימת הקדושה. למטה מהקדושה נמצאים :
א. "מחסום" - הגבול בין רחניות וגשמיות, המבדיל בין עולם העשיה והנקודה של העולם הזה.
ב. "מקום דעולם הזה".
ג. העולם שלנו.

עולם הנקודים

כל התהליך של ירדת נקודות דס"ג למטה מטבור דגלגלתא, התערבותם עם סוף גלגלתא וצמצום ב', נעשה תוך כדי עלית המסך דס"ג מהטבור לפה. לכן, כשבא המסך לפה דס"ג, כבר נמצאות בו רשימות מכל מה שנעשה בנקודות דס"ג למעלה, ולמטה, מטבור דגלגלתא.
לאחר הזדככותו של פרצוף גלגלתא, נשארות במסך רשימו דהתלבשות ד', מהאור שהיה בגלגלתא, ורשימו דעביות ג', של המסך שנשאר. לאחר הזדככות פרצוף ע"ב, נשארות במסך רשימות התלבשות ג' ועביות ב'. רואים אנחנו שאחר הזדככות הפרצוף, נשארות בו זוג רשימות : רשימו דהתלבשות ורשימו דעביות.
אבל לאחר הזדככות פרצוף ס"ג, נמצאות במסך, שמגיע מהטבור לפה, שלשה זוגות של רשימות. המסך עושה עליהם שלושה זוגים, לפי סדר חשיבותם :

א. זוג על רשימות ב' דהתלבשות וא' דעביות מטעמים דס"ג. מזה נולד פרצוף בקומת ז"א, למעלה מהטבור, הנקרא "מ"ה עליון".
ב. זוג על רשימות ב' דהתלבשות וא' דעביות מנקודות דס"ג שהתפשטו למטה מטבור דגלגלתא. רשימות אלו הן לאחר צמצום ב', שנעשה בנקודות דס"ג למטה מהטבור. כל מה שהיה בפרצוף עובר לרשימות. לכן נרשם ברשימות מהנקודות דס"ג איסור דצ"ב - איסור להשתמש עם הכלים דקבלה. כדי לקיים תנאי זה לפי דרישת הרשימות, עולה המסך דראש דס"ג מהפה לנקבי עיניים, ועושה שם זוג דהכאה עם אור העליון, על הרשימות ב' דהתלבשות וא' דעביות. המקום בראש, שבו עושה המסך דראש זוג דהכאה עם האור העליון, קובע את יחודיות התפשטות האורות בגוף הפרצוף.

המסך עלה לנקבי עיניים (נ"ע), עקב האיסור לקבל אור בכלים דקבלה. האור יכול להתפשט רק עד החזה שבכל פרצוף, כי עד החזה נמצאים הכלים דהשפעה, ומהחזה ולמטה, מתחילים הכלים דקבלה של הפרצוף.

המסך, שעושה זוג על הרשימות המצומצמות, מוליד פרצוף. בפרצוף זה מתפשט האור וממלא, רק את הכלים דהשפעה. הוא לא ממלא את הכלים לקבלת האור, והם נשארים ריקים. הפרצוף יכול להשתמש רק עם חלק מהכלים שלו, ולכן הוא נקרא "קטן".

שאלה: למה עולה המסך, לפי דרישת הרשימות, מהפה לנקבי עיניים, ועושה שם את הזוג?
תשובה: מפני שהרשימות דורשות זוג רק על הכלים דהשפעה. לכן צריך המסך לעלות לחצי בינה של ראש דס"ג, שם נגמרים הכלים דהשפעה של הראש, ולעשות זוג על רשימות ב' דהתלבשות וא' דעביות.

הרשימות מלמטה מטבור דורשות להמשיך אור רק בכלים של השפעה. אבל איך אפשר שילד פרצוף רק עם כלים של השפעה? לא יכול להיות פרצוף, שלא יהיו בו עשר הספירות. אלא, יכול להיות פרצוף, שלא משתמש בחלק מהרצונות - הספירות שלו. לכן צריך ראש דס"ג להוליד פרצוף, שכלי הקבלה שלו לא יפעלו. הכלים האלה בפרצוף הם: החצי תחתון דבינה, ז"א ומלכות.

המסך של ס"ג חייב להוליד את הפרצוף בצורה כזאת, שמלכתחילה לא ישתמש עם כלי הקבלה שבתוך, בכדי שהכלים האלה, בתוך הפרצוף, לא יתמלאו. לשם כך צריך המסך לעשות זוג ללידת הפרצוף רק על הכלים דהשפעה שבראש.

הכלים של הראש נקראים :

כתר - גלגלתא

חכמה - עיניים

בינה - אוזניים

ז"א - חוטם

מלכות - פה

התחלקות ראש דס"ג לחמש בחינות

הכלים כתר, חכמה וחצי עליון דבינה יחד נקראים "גלגלתא ועיניים" (ג"ע או "כלים דהשפעה". החצי העליון

של בינה שייך לכלים דהשפעה, מפני שהיא מלאה באור חכמה, ולכן לא רוצה לקבל כלום, וחפצה באור דחסדים. אבל החצי התחתון של הבינה כבר רוצה לקבל אור עבור ז"א. פרוצוף נקודות דס"ג הוא פרוצוף בינה. מהחצי התחתון דפרוץוף בינה, היינו מספירת תפארת דנקודות דס"ג, ולמטה נמצאים הכלים דקבלה :

- החצי התחתון דבינה רוצה לקבל אור עבור ז"א,
- ז"א רוצה לקבל אור חסדים בהארית אור חכמה,
- מלכות רוצה לקבל אור חכמה במלואו.

לכן קיבל החלק הזה דפרוץוף נקודות דס"ג רצון לקבל על מנת לקבל.

התחלקות פרוץוף דנקודות דס"ג לג"ע ואח"פ

המקום, שבו עומד המסך דראש, קובע את צורת הפרוץוף שיוולד :

- אם רוצה המסך להוליד פרוץוף, שיקבל אור בכל עשר ספירותיו, הוא צריך לעשות זוג בפה. לאחר שהמסך עומד בפה, קובעת קשיותו של המסך את קומת הפרוץוף (גודל, גובה), היינו עד כמה ישתמש המסך בחמשת הכלים שלו.
- אם רוצה המסך להוליד פרוץוף, שיקבל אור רק בכלים דהשפעה, דהיינו רק בחצי מהפרוץוף, הוא צריך לעמוד בנקבי עיניים, ולא בפה דראש, מפני ששם החצי העליון דראש. אז יהיו הכלים דהשפעה למעלה מהמסך, היינו יתקבלו בחשבון המסך.

לאחר שעומד המסך בנקבי עיניים, קובעת קשיותו של המסך את גודל (גובה) קומת הפרוץוף. היינו בכמה אחוזים מכל הכלים דהשפעה שלו ישתמש הפרוץוף. הפרוץוף, שנולד בתנאים אלו, נקרא פרוץוף "קטנות דעולם הנקודים".

לאחר שנעשה הזווג על הרשימות המצומצמות של ב' דהתלבשות וא' דעביות בראש דס"ג, יורד הפרוץוף שנולד למקום שממנו עלו הרשימות. הוא יורד למטה מטבור דגלגלתא ומתפשט שם בראש וגוף. הראש דהתלבשות נקרא "כתר", הראש דעביות נקרא "אבא ואמא" (או"א), והגוף נקרא "זו"ן".

המבנה שלו בכללות, ראש וגוף, וגם כל חלק שבו, מחולק לשני חלקים, ג"ע ואח"פ :

ג"ע - הם תמיד כלים דהשפעה. ותמיד אפשר להשתמש בהם, כי הצמצום היה רק על אור חכמה.

אח"פ - הם תמיד כלים של קבלה. לאחר צמצום ב', שנעשה בפרוץוף נקודות דס"ג, כבר אין באף פרוץוף שיוצא אחריו, את הכח לקבל אור חכמה בכלים של אח"פ על מנת להשפיע.

זוג שלישי של רשימות, שעלו עם המסך לראש דס"ג, הן הרשימות שעברו לנקודות דס"ג מהסוף של גלגלתא : ד' דהתלבשות וג' דעביות. מרשימות אלו נכלל פרוץוף נקודות דס"ג, כשמילא את הסוף דגלגלתא. רשימות אלו דורשות לקבל אור חכמה.

לאחר שירד פרוץוף קטנות דעולם הנקודים למקומו, מטבור דגלגלתא עד הפרסא, מסר לו ראש דס"ג את הרשימו הנותר, ד' דהתלבשות וג' דעביות. לפי דרישת הרשימות האלו, יורד המסך, שעמד בנקבי עיניים דראש או"א, לפה דאו"א, ועושה שם זווג על רשימות ד'- ג'. עקב הזווג הזה יורד אור חכמה לגוף, מגיע עד הפרסא ועובר אותה.

ראש דאו"א חשב, שלפי התעוררות הרשימות ד'- ג' עכשיו, מסוגלים הכלים דקבלה, שנמצאים למטה מהפרסא, לקבל על מנת להשפיע. לכן עשו או"א זווג על גדלות, היינו על רשימות ד'- ג'. לשם כך הם חברו כלים דג"ע עם אח"פ, גם בראש שלהם וגם בגוף שלהם, שהם זו"ן, והתפשט מהם אור חכמה למטה, לזו"ן.

לידת פרוץוף מהעליון, פרוץוף קטנות של נקודים ופרוץוף גדלות של נקודים

בראשים כתר ואו"א חסרה הידיעה, שאור ע"ב-ס"ג, שבא מלמעלה ונותן כח לכלי לעבור מקטנות לגדלות, לא יכול לרדת למטה מהפרסא. לכן לא התבטלה הפרסא. כשהתחיל אור חכמה למלא את הכלים שלמטה מהפרסא, התחילו הכלים להשבר, מפני שהם נשארו ברצון לקבל על מנת לקבל.

כאשר ראש או"א עושה זווג על רשימות התלבשות ד' ועביות ג', יוצא מהם אור חכמה ונכנס לגוף של נקודים. האור נמשך דרך ג"ע, רוצה לעבור את הפרסא, ולהכנס לאח"פ של הגוף. אז מתחילים הכלים של אח"פ לקבל את אור החכמה על מנת לקבל. הכלים של ג"ע, העומדים למעלה מפרסא, התחברו עם הכלים של אח"פ, שלמטה מפרסא, לגוף אחד, ולכן נשברו גם ג"ע, הכלים דהשפעה, ביחד עם אח"פ, הכלים דקבלה.

כאשר יוצא אור חכמה מפה דאו"א ומתפשט בגוף הנקודים, הכולל ג"ע ואח"פ, נעשה הפרוץוף הראשון דגדלות דנקודים, והוא נשבר :

- א. הכלים דגוף איבדו את המסך.
- ב. נפלו ממצבם הקודם, שכן רוצים לקבל ע"מ לקבל.

ע"י השבירה מזדכך ועולה, המסך של הפרצוף הראשון דגדלות, פרצוף או"א, עם הרשימות ג'ב', שנשארו בו, לפה דראש דאו"א, עושה שם זווג דהכאה על הרשימות אלו, ומוליד את הפרצוף הבא, שראשו נקרא ישו"ת. לאחר שיוצא הראש, הוא עושה חשבון ומוציא גוף. גם פרצוף ישו"ת נשבר ומת. עקב כך מזדכך המסך ועולה לפה של ישו"ת, עם הרשימות ב'א'. על הרשימות הללו כבר לא יכול לצאת גוף, מפני שאין מספיק עביות כדי לקבל אור. אנו רואים אם כן, ששני הפרצופים שיוצאו, או"א וישו"ת, נשברו. בהזדככותו של כל פרצוף יצאו 4 פרצופי נקודות. סה"כ התפשטו 8 פרצופים. הם נקראים "שמונה המלכים", מפני ששולטת בהם המלכות, הרצון לקבל על מנת לקבל. כל פרצוף כולל הוי"ה, 4 חלקים. זה המבנה של כל נברא. לכל חלק יש עשר ספירות פרטיות משלו. לכן, סה"כ מספר החלקים : $8 * 4 * 10 = 320$ בגמטריא מספר זה נקרא ש"ך, מפני שהאות ש' = 300 והאות כ' = 20. השבירה היתה בכל הספירות. כל הספירות התערבבו זו בזו ונכללו זו מזו, כך שבכל חלק שבור יש 320 חלקים. לכן, כל עבודת התיקון היא בירור כל חלק וחלק משיבירי הכלים :

צריך לקחת חלק אחד מ-320 החלקים, שנשבר פחות מכולם, ולברר מכל 320 החלקים הפרטיים השבורים שלו את חלקי המלכות, שבגללם היתה השבירה. 320 החלקים השבורים הם סה"כ תשע ספירות של זו"ן דנקודים. מלכות היא החלק העשירי שבעשר הספירות הן. היינו ב-320 החלקים ישנם 32 חלקי מלכות. בירור חלקי המלכות נעשה על ידי אור חכמה: כשאור חכמה מאיר לכל 320 החלקים השבורים, הוא יכול להאיר רק לתשע הספירות, היינו ל : $32 - 320 = 288$ חלקים, ולא לספירה העשירית, היינו ל-32 חלקי המלכות. בדרך זו נעשה הבירור.

רק מלכות היא החלק הרע, שלא מאפשר לאדם להכנס לרוחניות. הטבע שלנו הוא להתרחק מהרע, ולכן מגיע האדם לשנאת הרע. מפני שברוחניות השנאה מפרידה, נפרד האדם מהרע הזה, שהוא הרצון לקבל לעצמו. - 288 חלקים, הראויים לתיקון, נקראים "רפ"ח" (200 = ר, 80 = פ, 8 = ח). - 32 חלקים, שלא ראויים לתיקון, נקראים "לב האבן" (30 = ל, 2 = ב).

כאמור, לאחר בירור ל"ב (32) המלכות, שאסור להשתמש בהם, נשארים לתיקון רפ"ח (288) החלקים השבורים של תשע הספירות הראשונות. מהם מבררים קודם את הכלים של ההשפעה, ג"ע. ומהם מרכיבים את זו"ן של עולם האצילות.

כמו שיש עשר ספירות בהתפשטות האור בכלי מלמעלה למטה, כך יש עשר ספירות בעובי הכלי, הבאות מתוך התכללות הספירות ע"י אור חוזר. עשר הספירות בעובי הפרצוף נקראות :

- כתר - מוחא
- חכמה - עצמות
- בינה - גידין
- ז"א - בשר
- מלכות - עור
- גם בהן נוהג אותו חוק דצ"ב שבספירות שבאורך.

עולם התיקון

לאחר השבירה של עולם הנקודים :

- האורות** - שמילאו את פרצוף גדלות דנקודים, הסתלקו לראש פרצוף הנקודים.
- הרשימות** - שנשארו במסך, עלו לראש דפרצוף הנקודים ואחר כך לראש דס"ג.
- הנצוצים** - חלקי אור חוזר (חלקי מסך השבור), נפלו לתוך הכלים השבורים, שאיבדו את המסך, וחזרו לרצון לקבל על מנת לקבל. זה נקרא, שנפלו למקום ב"ע למטה מהפרסא.

ההבדל בין הזדככות הפרצוף על ידי ביטוש אור פנימי ואור מקיף, לבין הזדככות הפרצוף על ידי שבירה, הוא בזה, שלאחר השבירה צריכים קודם לתקן את הכלים ואחר כך לעשות עליהם זווגים להולדת פרצופים חדשים, היינו למלאותם באורות.

כונת הראש של עולם הנקודים היתה לקבל את כל האור של מטרת הבריאה על מנת להשפיע, בזה שהוא ימלא את כל הסוף של גלגלתא. בכך היא תגיע למילוי שלם של מלכות דאין סוף. לכן, כשמתקנים את שבירת הכלים, מתקנים בזה את כל כלי הקבלה, שיהיו על מנת להשפיע, ומגיעים לגמר תיקון.

אבל בזה לא תהיה מתוקנת כל מלכות דאין סוף, אלא רק חלק ממנה, רק בחינות שורש-אי-בי-ג' שלה ולא בחינה ד'. בחינה ד' היא הנברא היחיד. הבחינות שורש-א'-ב'-ג' שבה, באות מהתכללות של הט' ראשונות בה, מהשפעת הבורא אליה, ואילו "נברא" הוא רצון שנבדל לגמרי מהבורא, ועומד ברשות עצמו.

רק בחינה ד' שבחינה ד' היא רצון לקבל על מנת לקבל שמרגיש עצמאי. לכן, רק היא עושה צמצום על הרצון לקבל שלה. לאחר הצמצום יוצאים כל הפרצופים וכל העולמות למילוי הרצונות : שורש-א'-בי-ג' שבחינה ד', ולא על בחינה ד' שבד'.

אבל אם מה שצריכים לתקן זו בחינה ד' שבד' ולא בחינות שורש-א'-ב'-ג' שבד', מדוע מקבלים אורות

ברצונות אלו? רצונות אלו הם לא רצונות של הנברא, אלא הם תכונות הבורא, כוחות הבורא. על ידם הוא מנהיג את הנברא, את הבחינה ד' שבבחינה ד'. כוחות אלו הם שממלאים את העולמות הרוחניים, חוץ מנשמת האדם. בחינה ד' עצמה, שהיא נשמת האדם, בעצם לא יכולה לתקן את עצמה כך שתקבל על מנת להשפיע. אלא, כל התיקון של הנברא הוא בזה, שהוא בודק את כל התכונות שלו כנגד כל תכונות הבורא, ובכולן הוא מעדיף להיות כבורא. הוא לא משתמש עם תכונתו, לב האבן, אלא רק ב"ט", רפ"ח הבחינות, שמברר ומעלה לאחר השבירה ליחוד עם ה'.

כל הזוגים, שעושים לאחר צ"א, נעשים על הרצונות האלו. מזווגים אלו נולדים הפרצופים, העולמות ומה שממלא את העולמות, ומתפשטים מלמעלה למטה. כל חמשת העולמות עם חמשת הפרצופים שבכל עולם נעשו לסולם המדרגות, מהבורא-המשפיע ועד לנברא-המקבל. מדרגות הסולם הן מדות השתוות הרצונות בין הנברא לבורא.

השתלשלות הפרצופים והעולמות מלמעלה למטה בונה את המדרגות, שהן כמו כיסויים על אור אין סוף. כל פרצוף, מכסה את האור, ומעלים אותו מהפרצופים התחתונים ממנו, במדה בה הוא מקבל על מנת להשפיע. אנחנו יכולים לדמות את כל הפרצופים והעולמות לגדלי בצל: הם כדוריים, נמצאים האחד בתוך השני, האור מכוסה יותר ככל שהכדור יותר פנימי. כך, שבסוף הסולם, בנקודה האמצעית של כל הכדורים האלו, נמצאת נקודת החושך.

בכדי לאפשר לרצון הנברא להיות חופשי בפעולותיו, ושהנברא יגיע לרצון להשתוות עם הבורא, ולהידבק בו, מתוך בחירה חופשית, וגם בכדי לאפשר לנברא להתפתח ולהתעלות ממצבו עד לדרגת הבורא - חייב הנברא להילד בנקודה האמצעית של כל העולמות, בנקודת החושך. כמו כן, צריכה להיות מוכנה בעבורו האפשרות לתקן את הרצון שבו. אלא, מפני חולשת הנברא, נעשה התיקון בהדרגה ולא בפעם אחת.

לשם כך הוכן סולם המדרגות: חמשת העולמות עם חמשה פרצופים בכל עולם, עם חמש הספירות בכל פרצוף. סה"כ 125 מדרגות ממצבו ההתחלתי של הנברא ועד שלמותו. לפיכך, יש לעולמות שני תפקידים:

- א. להסתיר אור אין סוף בצורה הדרגתית. זה נעשה על ידי השתלשלות העולמות מלמעלה למטה. לכן נקראות דרגות ההסתרה "עולמות", מהמילה "העלמה", שפירושה הסתרה.
- ב. לספק לנברא (לנשמות) תיקונים, שבעזרתם יוכל לעלות במדרגות של העולמות מלמטה למעלה. כל מדרגה שהוא רוכש היא פרצוף, שנוצר בהשתלשלות מלמעלה למטה. כדי לעלות במדרגות הרוחניות, צריך הנברא לקבל עזרה מהמדרגה, שאליה הוא שואף להגיע. כאשר מקבל הנברא את הסיוע מהמדרגה, הוא משתמש בכח הסיוע הזה, קונה מסך ועולה לאותה מדרגה. כשעולה הנברא למדרגה הזו, נקרא הוא בעצמו בשם של אותה מדרגה.

מכאן אנו למדים שכל העולמות ומה שממלא אותם - אינם אלא סולם, שהכין הבורא לצורך עליית האדם. כאשר עולה האדם במדרגות האלו, עולים כל העולמות איתו. כי כל העולמות, וכל מה שממלא את העולמות האלו, נמצא בתוך האדם עצמו. לכן חוץ מהאדם המשיג, הנברא, יש רק בורא!

סביב האדם יש רק אור עליון פשוט, הנמצא במנוחה מוחלטת. היינו שכונת הבורא לא משתנה, אלא שבכל פעולותיו היא אחת - להיטיב לאדם. האדם מרגיש את הבורא רק לפי מדת השתוות תכונותיו, עם תכונת הבורא להשפיע:

- אם תכונות (רצונות, כוונות) האדם, מנוגדות לגמרי לבורא, הוא לא מרגיש את הבורא. למצב הזה הוא קורא, לפי הרגשתו, "העולם הזה".
- אם מצליח האדם לשנות איזו תכונה שלו, כך שתהיה דומה במדה כלשהי לתכונת הבורא, להשפיע, זה נקרא שהאדם עבר ממצב "העולם הזה" ל"עולם הרוחני", ונכנס למדרגה הראשונה של סולם מדרגות ההתקרבות לבורא.

כל השינויים הם רק בתוך האדם, בכלי הקבלה שלו, ותלויים במדת תיקון המסך בתוך האדם. אבל חוץ מהאדם יש רק אור עליון, שאין בו שום שינויים. בזה שאדם משיג חלק מהאור העליון, הוא משיג ומרגיש חלק מהבורא. לפי הרגשה זו, נותן הוא בעצמו שם להרגשת הבורא: "רחום", "חנון", "נורא" וכו'.

כל התורה היא רק רישום הרגשות האדם המשיג רוחניות, היינו המתקרב לבורא. יוצא מכך, שכל התורה היא רק שמות של הבורא, כמ"ש, שכל התורה הם שמותיו הקדושים. אדם שמשיג את התורה, משיג חלק מהאור הכללי. דרגות השגת האור נקראות לפי שמות הספירות (הפרצופים, העולמות), או לפי האורות שהוא מקבל (נרנח").

חוץ מהאדם ישנו רק הבורא, ולכן, כל מה שמרגיש, חושב ורוצה כל אחד ואחד - בא לו מהבורא. מה שכל אדם מרגיש תמיד בעולמו, הוא רק את הבורא.

כשמטפס הנברא מהנקודה התחתונה, שממנה הוא מתחיל להתקרב לבורא (נקודה דעולם הזה) ועד שהוא מגיע להשתוות הצורה המלאה עם הבורא (גמר תיקון) - הוא עובר דרך 620 מדרגות, הנקראות "613 מצוות התורה" ו"7 מצוות דרבנן". זוג עם האור העליון במסך נקרא "מצוה", האור, שמקבל המשיג בתוך הכלי שלו, נקרא "אור פנימי" או "אור טעמים", או "תורה". לכן אומרים המקובלים לכולם: "טעמו וראו כי טוב ה'!". הנברא, בחינה ד' שבבחינה ד', עושה תיקון על הרצון לקבל שלו כך שיהיה "לקבל על מנת להשפיע".

התיקון אינו על הרצון לקבל בעצמו, אלא כדי שהשימוש בו יהיה עם הכונה על מנת להשפיע. התיקון הזה, להתקין את הכונה על מנת להשפיע, נעשה על חלקים קטנים של הרצון של הנברא, מהחלק הקטן ליותר גדול, ולא על כולו. בזה "עולה" הנברא מדרגה לדרגה, ממדרגה למדרגה, בסולם המדרגות. העולמות הם המדרגות שעליהן "עולה" האדם ממטה למעלה.

התיקון של הרצון לקבל, כך שיקבל רק על מנת להשפיע, הוא תיקון מאוד קשה, כי הוא מנוגד לכונה, מנוגד לטבע של הנברא. לכן, חילק הבורא את כל הדרך ל- 613 מדרגות קטנות. את הנברא עצמו חילק ל- 600,000 חלקים קטנים, הנקראים "נשמות". כאשר מתחברות כל הנשמות יחד, הן נקראות "נשמה כללית" או "האדם הראשון".

אבל עבודת תיקון הרצון מתחילה עוד לפני זה - במצב יותר תחתון, שנקרא "העולם שלנו", שבו נמצאים כל חלקי הבריאה בהרגשת המציאות, שבח אין בורא, אין רוחניות. הם גם לא מרגישים שחסרה להם הרגשת חוסר הכרה בבורא. כולם נולדים במדרגה הזאת, שהיא רק רצון לקבל מהתענוגים שנמצאים מול חמשת החושים של האדם.

כל העולם מונהג ע"י פקודות הבורא. הנהגה זו נקראת "טבע", מפני שהרצון לקבל תענוג, שבכל אחד מהמצבים: דומם, צומח, חי, מדבר, קובע בהכרח את כל התגובות. זאת מכיון שהחוק הוא שכל נברא בוחר תמיד בתענוג היותר גדול ובורח מהיסורים.

בכל דור ישנם בני אדם, שהבורא משתיל בהם "נקודה שבלב" - רצון להרגיש את הבורא. אדם זה מתחיל לחפש מילוי לחיסרון החדש שבו. הוא לא יודע שזהו החיסרון לבורא, ושאפשר למלא אותו רק באור העליון. הפרצופים שיצאו לאחר השבירה נקראים "עולם התיקון". כל המתרחש, חייב להופיע בבריאה, ונחוץ להתפתחות הנברא, כדי שהוא יוכל להשיג את שלמות פעולות הבורא, ולהתענג ממה שהבורא הכין לו. לכן, גם השבירה בעולם הנקודים, שנקראת "שבירה שבעולמות", וגם השבירה באדם הראשון, שנקראת "שבירה שבנשמות" - שתיהן הוכנו מראש. בשבירת עולם הנקודים התערבבו כלים של קבלה עם כלים של השפעה. החלקים השבורים נמצאים בערבוביה, כך שכל אחד נכלל מכולם, כל חלק (רצון) מ- 320 החלקים כולל בתוכו את כולם. התוצאה מזה היא:

- א. הכלים דקבלה יתוקנו עקב ההתכללות עם הכלים דהשפעה.
- ב. בכל רצון יתגלו נרנח"י אורות (במקום אור הנפש, שהיה קודם).

בלי הערבוביה שהשיגו ע"י השבירה, לא היתה לכלים דקבלה שום אפשרות לקבל אור, אלא היו נבדלים, על ידי הפרסא, מהמקום שבו יכול להתפשט האור העליון. ואילו עכשיו, לאחר השבירה, אפשר להעלותם לאצילות (אח"פ דעליה) ולמלאותם שם.

השבירה בעולם הנקודים נקראת "שבירה בעולמות", מפני שמלכות דאין סוף כוללת חמישה חלקים. ארבעה מהם מולידים בהתפשטותם מלמעלה למטה את העולמות וכל מה שבהם. הם כוללים את כל הבריאה חוץ מהאדם, שנברא מבחינה ד' שבד', מהחלק האחרון של מלכות, מהרצון לקבל האמיתי, העצמאי, המנותק לגמרי מהרצון להשפיע של הבורא.

לכן, רק האדם הוא המטרה והתכלית של הבריאה. חוץ ממנו, שאר חלקי הבריאה, אינם עצמאיים. הם שייכים לרצון הבורא, כי הבורא הוא הקובע את התנהגותם ופעולתם, כמו שמתקיימים בעולמנו הדומם, הצומח, החי והמדבר.

בעולמנו, לא שונה הרצון שבאדם במהותו מהרצון שבחי. רק אדם, שמתגלה בו רצון לבורא, חלק מהרצון של האדם הראשון, נקרא "אדם". מי שמתגלה בו הרצון הזה, יכול לתקן אותו ע"י רכישת המסך ולהגיע לרצון להשפיע. מי שלא מתגלה בו אותו רצון, אין לו מהלתקן, וגם לא מרגיש צורך להתקרבות לבורא. כל המציאות של העולם הזה מתחלקת לארבעה חלקי הבריאה דומם, צומח, חי, מדבר, לפי גודל הרצון לקבל, ולכן גם לפי גודל הכח המועיל והמזיק.

האדם שבעולם הזה חייב לעבור ארבעה שלבי התפתחות: דומם, צומח, חי, מדבר, כדי לפתח ולהגדיל את הרצון לקבל שבו, עד שהבורא ישתיל בו "נקודה שבלב", רצון לבורא, רצון להגיע למטרה. לכן, עוברת האנושות, במשך אלפי שנות קיומה תחת מכש הטבע, התפתחות של הרצון לקבל, מדרגת "הדומם" עד לדרגת "המדבר". זוהי התפתחות הדורות שאנו מכירים.

- א. המון העם - "דומם" שבמין האדם. ע"י נטייה לתאוה מתפתח לדרגת "עשירים".
- ב. עשירים - "צומח" שבמין האדם. ע"י נטייה לכבוד (ממשל) מתפתח לדרגת "גיבורים".
- ג. גיבורים - "חי" שבמין האדם. ע"י נטייה לחכמה מתפתח לדרגת "חכמים".
- ד. חכמים - "מדבר" שבמין האדם. במין "מדבר שבאדם" הרצון בלתי מוגבל בזמן ובמקום: הוא מקנא במי שהיה בעבר, בדורות קודמים. הוא מקנא במה שאין לו צורך, אלא רק מפני שיש לאחרים. לכן הוא יכול להוסיף רצון לקבל, מפני שרוצה את מה שרואה אצל אחרים. הוא יכול להגביר את רצונו בלי גבול, וכך הוא ראוי להגיע למטרת הבריאה.

ה. אם משתיל הבורא ל"מדבר" הזה "נקודה שבלב", הוא מתחיל להתעורר לקראת הבורא ומחפש את שורש נשמתו.

- סדר התיקונים ממטה למעלה הוא :
- לקבל על מנת לקבל, נמצא בעולם שלנו.
- להשפיע על מנת לקבל, נמצא בעולם שלנו.
- להשפיע על מנת להשפיע, נמצא בעולמות ב"ע.
- לקבל על מנת להשפיע, נמצא בעולם האצילות.
-

כל מערכת הבריאה מגיעה לגמר התיקון ע"י עולם האצילות. לכן נקרא עולם האצילות "עולם התיקון".

עולם האצילות

לאחר השבירה, הזדכך ועלה המסך עם הרשימות, לראש או"א דנקודים. הרשימות שבמסך דורשות לתקן אותן ולעשות עליהן זווג לקבלת האור. אבל הראש של או"א דנקודים חזר למצב קטנות ולא מסוגל לבצע זאת. לכן עולה המסך לראש של הפרצוף היותר עליון, לראש דס"ג.

אין הבדל בין המסך המזדכך מביטוש האורות הפנימיים והמקיפים בו לבין המסך המזדכך מהשבירה. גם לאחר השבירה נשארות במסך רשימות והן דורשות למלאותן :

- רשימות א' דהתלבשות ושורש דעביות מצומצמות, שנשארו מפרצוף נקודים,
- רשימות ד' דהתלבשות וג' דעביות - מסוף של פרצוף גלגלתא.

רשימות א' דהתלבשות ושורש דעביות המצומצמות באות מפרצוף נקודים עצמו, ולכן עושה עליהן המסך את הזווג הראשון. לאחר שיוולד עליהן פרצוף, יספק המסך את הדרישות של רשימות ד'-ג', שגרמו ליציאת גדלות הפרצוף.

לכן, לאחר שעלה המסך לראש הס"ג, הוא עולה לפי הרשימו דעביות שורש המצומצמת, לבינה של כתר דראש דס"ג. חמש הבחינות של הראש הנקראות :

- כתר - גלגלתא - עביות דשורש
- חכמה - עיניים - עביות א'
- בינה - אוזניים - עביות ב'
- ז"א - חוטם - עביות ג'
- מלכות - פה - עביות ד'

בכל אחת מהספירות דראש יש גם חמש ספירות פרטיות : כתר, חכמה, בינה, ז"א, מלכות. הרשימו של עביות דשורש המצומצמת דורשת זווג רק על הכלים דהשפעה שבעביות דשורש. הרשימו דורשת, שיוולד פרצוף, שיעבוד רק עם כלים של השפעה, ג"ע, דעביות דשורש. לכן חייב המסך, שמוליד את הפרצוף הזה, לעשות זווג רק על הכלים דהשפעה דעביות דשורש שבראש.

לפי זה עולה המסך מהפה לספירת כתר דראש דס"ג, ומשם עוד למעלה, לבינה דכתר, ועומד לאחר ספירות כח"ב חג"ת דכתר. יוצא, שלמעלה מהמסך נמצאים רק כלים דהשפעה דכתר, היינו דעביות דשורש. המקום בו עומד המסך, נקרא "מצח".

הפרצוף, שנולד מהזווג על רשימו דעביות דשורש המצומצמת, נקרא "עובר". פחות מהמדרגה הזאת לא יכול להיות ברוחניות. היינו, זו הדרגה הרוחנית המינימלית. לאחר הלידה, יורד הפרצוף שנולד למקום ממנו עלו הרשימות, היינו למטה מטבור דגלגלתא, ומתפשט שם, מטבור ולמטה.

לאחר שהתפשט פרצוף העובר במקומו, מתעוררות בו רשימות : ד' דהתלבשות ג' דעביות (מסוף גלגלתא). על רשימות אלו יוצאת הגדלות של פרצוף: המסך עושה זווג עם האור העליון על הרשימות ד'-ג' וקומת הגדלות מתפשטת מטבור דגלגלתא ועד הפרסא. הפרצוף הזה נקרא "עתיק", מפני שהוא "נעתק" מהשגת התחתונים (הנשמות).

פרצוף עתיק הוא הפרצוף הראשון מסידרה חדשה של חמישה פרצופים, הנקראת "עולם האצילות". לכן פרצוף עתיק הוא הכתר לעולם האצילות.

לאחר שיצא פרצוף עתיק בגדלות, מעביר לו ראש דס"ג את כל הרשימות, שעלו אליו לאחר שבירה. עתיק בוחר מכל הרשימות האלו את הרשימו הכי זך, עושה עליו זווג ומוליד את הפרצוף הבא : קודם מוליד אותו בקומת עובר ואחר כך עושה זווג על גדלות (ד'-ג'), פרצוף זה מתפשט מפה דעתיק עד הפרסא. הוא נקרא פרצוף חכמה או אריך אנפין (א"א).

לאחר שיוצאת גדלות דפרצוף א"א, מוסר לו עתיק את כל הרשימות הנותרות, מאלו שעלו לאחר שבירה לראש דס"ג. א"א בוחר מהן את הרשימות הכי זכות, עושה עליהן זווג, ומזה יוצא פרצוף בינה דעולם האצילות. קודם בקומת עובר ואחר כך בגדלות. פרצוף זה מתפשט מפה א"א עד טבור דא"א. והוא נקרא אבא ואמא (או"א). לאחר שיצא פרצוף או"א בגדלות, מוסר לו א"א את כל הרשימות הנותרות. מכל הרשימות שנתן להם א"א, בוחרים או"א את הרשימות הכי זכות, עושים עליהן זווג, ומולידים את פרצוף ז"א דעולם האצילות. כאן לראשונה ישנם שלושה מצבים : קומת עובר-קטנות - גדלות. פרצוף ז"א תופס את מקומו מטבור של א"א ועד הפרסא.

לאחר שיצא פרצוף ז"א, מוסרים לו או"א את כל הרשימות הנותרות. ז"א עושה עליהן זווג ומוליד את **מלכות דעולם האצילות**. בזה נגמרו כל הזווגים, שיכולים לצאת על הרשימות, שעלו לראש דס"ג לאחר שבירת הכלים.

המצב הקבוע של עולם האצילות הוא קטנות, ג"ע, כלים דהשפעה. פחות מזה לא יכול להיות בו. במצב כזה הוא מקביל בדיוק לקטנות דעולם הנקודים לפני השבירה. אבל, עולם האצילות יצא כדי להביא את כל הבריאה לגמר התיקון, כדי שמלכות דאין סוף תתמלא באור אין סוף בכונה ע"מ להשפיע, וזה עוד לא הושג.

בשבירה נתערבו הכלים דקבלה עם הכלים דהשפעה ונעשו ד' הבחנות בכל כלי:

א. כלים דהשפעה.

ב. כלים דהשפעה, הנמצאים בכלים דקבלה.

ג. כלים דקבלה, הנמצאים בכלים דהשפעה.

ד. כלים דקבלה.

בירור א': מבררים מתוך הערבוביה את הכלים דהשפעה. מהם מרכיבים את קטנות דעולם האצילות.

בירור ב': מבררים מתוך הערבוביה את הכלים דהשפעה שנמצאים בכלים דקבלה. מהם

מרכיבים את עולמות ב"ע. עולמות אלו הם כלים דהשפעה, ג"ע, כמו עולם האצילות, אבל

שנשארו כלולים בתוך האח"פ, בכלים דקבלה. כלים אלו בעצמם הם כלים דהשפעה, ולכן

יכול להתפשט בהם אור.

לכן, לאחר שיצא עולם האצילות, עולה מלכות דעולם אצילות לאו"א ועושה זווג על הכלים דהשפעה,

הנמצאים בכלים דקבלה. היא מולידה את עולם הבריאה, ואח"כ את עולם היצירה, ואח"כ את עולם העשייה:

- בזווג על ג"ע, הנמצאים בכלים דקבלה ב' דעביות - יוצא עולם הבריאה,

- בזווג על ג"ע, הנמצאים בכלים דקבלה ג' דעביות - יוצא עולם היצירה,

- בזווג על ג"ע, הנמצאים בכלים דקבלה ד' דעביות - יוצא עולם העשייה.

בירור ג': מבררים מתוך הערבוביה את הכלים דקבלה שנכללו בכלים דהשפעה. הבירור

והתיקון הזה נעשה ע"י נשמות בני האדם. הם מבררים כלים אלו ומעלים אותם למעלה

מפרסא, לעולם האצילות. עבודה זאת נקראת "התערותא דלתתא", מפני שזה נעשה ע"י

הנשמות. הכלים השבורים שעולים לאצילות נקראים "אח"פ דעליה".

בירור ד': כלים דקבלה שלא נכללו עם הכלים דהשפעה. מבררים שהם נשארו בתכונתם

ופוסלים את השימוש בהם עקב כך. כלים אלו נקראים "קליפות" או "ל"ב האבן", מפני

שאי אפשר לתקנם עד גמר התיקון.

עולמות ב"ע

הזווג להולדת עולם הבריאה נעשה בבנינה דאצילות, ולכן מתפשט עולם הבריאה במקום

ז"א דאצילות.

עולם היצירה, שנולד אחרי עולם הבריאה, מתפשט למטה ממנו, במקום מלכות דאצילות. פרצוף מלכות

דאצילות מתלבש רק על ד' ספירות נהי"מ דפרצוף ז"א, כך שרק ד' ספירות ראשונות של פרצוף מלכות, ספירות

כח"ב וחסד, נמצאות באצילות, מול ד' ספירות נהי"מ דז"א. ספירות גבורה, תפארת, נהי"מ דפרצוף מלכות נמצאות

למטה מהפרסא.

לכן, כשנולד עולם היצירה, התלבשו ד' הספירות הראשונות שלו על ד' הספירות הראשונות של מלכות.

ואילו ו' הספירות האחרונות שלו התפשטו במקום ו' הספירות הראשונות דמקום ב"ע. מקום ב"ע כולל ל' ספירות.

בעתיד, לאחר חטא אדה"ר, ירדו עולמות ב"ע למקום זה. המקום, שמסתיימות בו ו' הספירות האחרונות דעולם

היצירה, נקרא "חזה דמקום עולם הבריאה". שם יהיה לאחר חטא אדה"ר חזה דבריאה.

לאחר שנולד עולם היצירה והתפשט במקומו, מולידה מלכות של אצילות את עולם העשייה. הוא מתפשט

למטה מעולם היצירה, היינו מחזה דמקום עולם הבריאה עד חזה דמקום עולם היצירה.

החזה של מקום עולם יצירה נקרא "חזה דמקום עולמות ב"ע". במקום זה מסתיימת התפשטות עולמות

ב"ע. למטה מחזה דמקום עולם היצירה ריק מאור. במקום הזה, מחזה דמקום ב"ע ומטה, עד הסיום, נמצא המקום

של הקליפות, הנקרא "מדור הקליפות". למטה ממנו נמצא מקום שנקרא "נקודה דעולם הזה".

"מקום" ברוחניות משמעותו "רצון". "נקודה דעולם הזה" זה רצון לקבל (להנות) על מנת לקבל (לעצמו),

רצון להנות מתענוגים בלבושים של העולם הזה, בלבושי מין, כבוד, שליטה, קנאה. הקליפות נמצאות יותר גבוה,

מפני שרצונם לקבל תענוג מהבורא, כנגד הקדושה.

בתורת הקבלה מדברים תמיד כלפי האדם המשיג. לכן, מי שמשיג שרצונותיו רק לקבל על מנת לקבל ולא

להשפיע, עליו אפשר להגיד, שהוא משיג, שנמצא במצב שנקרא "העולם הזה". אבל מי שלא משיג, שכל רצונותיו

הם רק לקבל על מנת לקבל, לא נמצא במקום (ברצון) הזה. הוא נמצא עוד יותר למטה (עוד לפני הגילוי הזה),

במקום (ברצון) שנקרא "העולם שלנו", שבו נמצאים אלו, שהם בחוסר הכרה (ברצונות שלהם), שלא מרגישים את

חוסר ההכרה שלהם.

כל האנושות נמצאת בדרגת "העולם שלנו", בחוסר הכרה. מהמדרגה זאת מתחיל להתפתח הרצון לקבל שבאדם. ההתפתחות היא ע"י הטבע, שדוחף את כולם, בכח הדין הקשה, לתיקון. כל ההיסטוריה של אנושות היא התפתחות, דור אחר דור, של הרצון לקבל, ע"י ג' גורמים : תאוה, כבוד וקנאה. הסבל מביא את האדם ואת האנושות כולה להחלטה לצאת מהרצון לקבל, מפני שהוא הסבה לכל הסבל. אלו, שהרצון לקבל שבהם הגיע להתפתחות מספקת, מקבלים מלמעלה דחף לרצות את מה שמעבר לעולם הזה. לפי דחף זה מתחיל האדם לחפש מקור תענוג למילוי הרצון החדש, עד שמגיע למורה הנכון. לפעמים לוקח חיפוש זה שנים, ולעיתים לא נגמר במשך כל החיים. אבל אם ה' מביא את האדם למקום שבו לומדים קבלה, כמו שקרה איתי, זה כבר סימן, שנותנים לו מלמעלה הזדמנות לתקן את נשמתו ולהגיע למטרה.

מצבי הפרצופים בעולמות אבי"ע

אדם הראשון

אדה"ר זו בריאה נפרדת מכל שהיה לפניו. הוא היחיד שנברא ממלכות דאין סוף ולכן רק הוא נקרא יינברא". גם הוא נברא ממלכות דאצילות שעלתה לאו"א. היא הולידה את פרצוף אדה"ר כמו שהולידה את עולמות בי"ע. לכן נמצא אדה"ר תמיד בתוך עולמות בי"ע.

עולמות בי"ע נולדו בעמידתם מאו"א עד חזה דמקום עולם היצירה, בתוכם נמצא אדה"ר כשנולד: הוא היה בגובה של כל ג' עולמות בי"ע, וקיבל מבי"ע אורות נר". אדה"ר קיבל תוספת אורות - נר"ן דאצילות, מתוך כך שבי"ע נמצאו באצילות.

מצב העולמות כשנולד אדה"ר נקרא "ערב שבת". לאחר מכן, ע"י התעוררות מלמעלה, עלו העולמות עם אדה"ר עליה ראשונה בגובה של מדרגה אחת, היינו עשר ספירות, כך שסיום עולמות בי"ע עם אדה"ר שבתוכם, עלה עד החזה דמקום עולם הבריאה.

במצב הזה רצה אדה"ר לקבל את כל האורות ע"מ להשפיע, כמו במצב שהיה לפני שבירת הכלים, בעולם הנקודים. שם, בנקודים, לא הבינו בראש דאו"א שלחלק דזו"ן אין תיקון קיום, ולכן נתנו אור דגדלות וזו"ן נשבר. כך כאן, באדה"ר, לא היתה הבנה שתהיה שבירה. אבל לאחר שקיבל פעם ראשונה ע"מ לקבל בטעות, רצה לקבל פעם שניה במזיד. הוא כבר לא יכל לעצור את עצמו מלהנות.

לכן נולדו משבירה זו קליפות - רצונות לקבל ע"מ לקבל. גם עולמות בי"ע ירדו למטה מהפרסא למצב הקבוע שלהם, מהפרסא ועד לסיים הכללי. "המצב הקבוע" נקרא כך מפני שלא יכול להיות מצב פחות מזה לעולמות בי"ע. אבל הם לא "קבועים" במקום הזה, אלא יש להם אפשרות לעלות ולרדת למקום הקבוע.

חוץ מירידת עולמות בי"ע למקום הקבוע שלהם, כתוצאה משבירת פרצוף אדה"ר, נולדה בי"ע דטומאה - ג' עולמות, הכוללים את החסרונות שבבי"ע, ונמצאים מול בי"ע. לכן בי"ע הנקיים מרצון לקבל ע"מ לקבל נקראים "בי"ע דקדושה", וחסרונם, הנמצאים במקביל כנגדם, נקראים בי"ע דטומאה.

ג' העולמות דטומאה נקראים :

- כנגד עולם הבריאה "אש מתלקחת",

- כנגד עולם היצירה "ענן גדול",

- כמד עולם העשיה "רוח סערה".

לאחר החטא נשבר פרצוף אדה"ר לשישים ריבוא (600,000) חלקים. השבירה המשיכה בין החלקים השבורים לעומקם (השבירות הנוספות הללו נקראות בתורה "הריגת הבל", "דור המבול", "דור הפלגה" ועוד). עד שכל החלקים מפרצופו נשאר רק ברצון לקבל ע"מ לקבל, עם נצוץ של אור שהיה בו. חלקים אלו, הרצון עם הנצוץ שבו, מתלבשים בבני אדם שבעולמנו וגורמים להם התעוררות לרוחניות, לאור, לבורא. כך דוחפים את האדם להגיע לקבוצת לומדי חכמת הקבלה, לומדי שיטת השגת המטרה.

יש עוד קליפה - "קליפת נוגה", רצונות מעורבים מטוב ורע. מעורבים - זה שכשמקבלים אור בחלק הטוב שלהם, מעבירים אותו גם לחלק הרע. התיקון של כל המציאות מתרכז רק בתיקון של קליפת נוגה: לנתק אותה מג' קליפות הטמאות (רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת), שהיא קשורה אליהן בחלק הרע שבה, ולצרף את החלק הטוב שבה לקדושה, לאצילות.

עלית העולמות

המקום האמיתי של העולמות הוא כמו בבחינה השניה לפני החטא :

- ז"א במקום א"א,

- מלכות במקום או"א,

- בריאה במקום ישו"ת,

- יצירה במקום ז"א,
- 4 ספירות ראשונות דעולם העשיה במקום 4 ספירות ראשונות דנוקבא דאצילות, שמתלבשות על תנהי"ם דעולם היצירה,
- 6 ספירות אחרונות דעולם עשיה במקום 6 ספירות דמקום דעולם הבריאה, למטה מהפרסא,
- 6 ספירות ראשונות דמקום עולם הבריאה, היינו המקום שמהפרסא ועד חזה דמקום עולם הבריאה, נקראות "עיבורה של עיר", מפני שהם שייכים לעולם האצילות, שנקרא "עיר".

הפרסא נקראת "חומה של העיר".
- מהחזה דמקום עולם הבריאה, עד הסיום הכללי נמצאות 24 ספירות, חלל ריק מאור.
- 16 ספירות מהפרסא עד החזה דיצירה נקראות "תחום שבת". הוא כולל "עיבורה של עיר" ועוד 10 ספירות מחזה דבריאה עד החזה דיצירה.

כל 10 ספירות נקראות 2000 אמה. לכן כל המקום של עולמות בי"ע נקראים 6000 אמה או 6000 שנה של חיי העולם.
- 14 ספירות מחזה דיצירה עד הסיום הכללי נקראות "מדור הקליפות". שם היו הקליפות לפני חטא אדה"ר, אבל לאחר החטא הן נעשו לארבע עולמות אבי"ע דקליפה.

סדר סבה ומסובב

ד' בחינות של אור ישר:
- **בחינת שורש**, מעצמותו יוצא אור, רצונו להטיב לנברא. מתוך רצונו להטיב הוא בורא את בחינה א', שהיא הרצון לקבל, הרצון להנות מן האור.
- **בחינה א'**, לאחר שמרגישה את עצמה כמקבלת, מחליטה שלא רוצה לקבל. הרצון החדש הזה, זוהי בחינה ב'.
- **בחינה ב'**, לאחר שהתרוקנה לגמרי מאור חכמה, מרגישה חוסר בו ומחליטה שרוצה לקבל קצת אור חכמה בתוך אור החסדים - זוהי בחינה ג'.
- **בחינה ג'**, בסופה, כשקיבלה אור חכמה ואור חסדים, מחליטה שרוצה לקבל את כל האור - זוהי בחינה ד', הנקראת "מלכות", מפני ששולט בה הרצון לקבל. היא מרגישה רצון לקבל אור כמו בבחינה א', אבל עם תוספת. תוספת הרצון זהו כלי חדש, שנקרא "השתוקקות", הרגשת המלכות שהרצון שלה הוא רצון עצמאי ובא ממנה.
- **בחינה ד'**, מקבלת את כל האור בלי הגבלה ולכן נקראת "עולם אין סוף".

צמצום א': בחינה ד' עושה צמצום א'. בחינה ד' המצומצמת נקראת "עולם הצמצום".

עבודת המסך: בחינה ד', המלכות, מחליטה לקבל אור ברצונות דלהשפיע, היינו בבחינות שורש-א'-ב'-ג' שלה, ולא בבחינה ד' שלה, שהיא רצון לקבל בלבד.

פרצוף גלגלתא: מלכות, ע"י המסך עם רשימות ד' דהתלבשות וד' דעביות, עושה זווג עם האור העליון, שהסתלק עקב הצמצום. בזווג עם האור מחליט המסך כמה אור הוא מקבל לתוך המלכות. לאחר ההחלטה, יורד המסך לגוף עם אותה כמות אור שהחליט לקבל. האורות הנכנסים לתוך הפרצוף נקראים "טעמים". המקום שבו המסך מפסיק לרדת ומגביל את קבלת האור, נקרא "טבור". האור שנכנס לתוך הפרצוף, נקרא "אור פנימי". חלק מהאור הכללי, שנשאר מחוץ לקליפה. על המסך שעומד בטבור, נעשה ביטוש אור פנימי ואור מקיף, שניהם רוצים לבטל את גבול הקבלה. המסך מחליט לא להשתמש עם רשימו דעביות ד' ולהזדכך. המסך עולה מהטבור לפה, והאור פנימי יוצא מתוך הפרצוף. האורות היוצאים נקראים "נקודות". כל הפרצוף, מהזווג שבראש עד סוף הזדככותו, נקרא "פרצוף גלגלתא".

פרצוף ע"ב: מסך דגוף דגלגלתא, שעלה לפה דראש דגלגלתא, נכלל בזווג התמידי שבמסך דפה. פגישת המסך עם האור העליון שבראש, גורמת למסך לרצות לקבל חלק מהאור שבראש, אלא לפי רשימות שבו, היינו ד' דהתלבשות וג' דעביות. הרשימה דעביות האחרונה (להמשכת האור) נעלמה, כתוצאה מההחלטה להסתלק מקבלה.

המסך יורד, לפי רשימו ג' דעביות, עד החזה דגלגלתא, ועושה זווג על רשימות ד' דהתלבשות וג' דעביות. זהו מקום הפה של הפרצוף הבא. לאחר הזווג, יורד המסך מהפה למטה, עד הטבור של הפרצוף החדש, ואורות

הטעמים נכנסים לתוך.

על המסך, שעומד בטבור, נעשה ביטוש אור פנימי ואור מקיף, בכדי לבטל את גבול המסך. המסך מחליט להזדכך, הרשימו של עביות ג' נעלם, והמסך עולה מהטבור לפה. האורות היוצאים נקראים "נקודות דע"ב".

פרצוף ס"ג: כשמגיע המסך לפה, הוא נכלל בזווג התמידי שקיים שם, עם האור העליון, ורוצה לקבל חלק מהאור שבראש. לכן, יורד המסך לפי הרשימו עד חזה דפרצוף ע"ב, ועושה שם זווג עם האור על רשימות ג' דהתלבשות וב' דעביות. הוא מקבל אור ונעצר במקום שקבע בראש - בטבור. מיד נעשה על המסך ביטוש או"פ ואו"מ, שרוצים לבטל את גבול הקבלה, שעשה המסך דתוך. המסך מחליט להזדכך ועולה לפה.

נקודות ס"ג: האורות, שיוצאים בדרך הזדככות המסך, נקראים "נקודות". נקודות ס"ג הן ב' דהתלבשות ב' דעביות. זוהי תכונתה של בינה. אורות אלו יכולים להופיע בכל מקום (רצון). לכן יורדים אורות דנקודות למטה מטבור דגלגלתא, וממלאים את סוף גלגלתא.

סוף גלגלתא ונקודות דס"ג מתערבבים. פרצוף נקודות דס"ג, שהוא פרצוף בינה, מתחלק לג"ר דבינה ולז"ת דבינה. ז"ת דבינה, שהם כלים דקבלה, מושפעים מהרשימות, שבסוף גלגלתא ורוצים לקבל את אותם אורות על מנת לקבל. זאת מכיון שכח המסך דנקודות דס"ג הוא ב' דעביות, והרשימות שבסוף דגלגלתא הם ד-ג', היינו יותר מכח ההתגברות שבמסך.

לכן מתהווה רצון לקבל על מנת לקבל, מהחזה ולמטה דנקודות ס"ג. זה מחייב את מלכות, שעשתה צ"א, לעלות מסיום דגלגלתא עד מקום החזה דנקודות דס"ג ולהגביל את התפשטות האור עד החזה בלבד. כל התהליכים שבנקודות דס"ג נעשו במשך עליית המסך דגוף דס"ג, מטבור דס"ג לראשו, אלא שנתוספו בו רשימות מצ"ב ומסוף דגלגלתא.

צ"ב: עליית מלכות דצ"א עד החזה דנקודות דס"ג נקראת "צמצום ב" (צ"ב).

מ"ה וב"ן שלמעלה מטבור דגלגלתא: כשמגיע המסך דגוף דס"ג לפה, הוא עושה זווג על רשימות ב' דהתלבשות וא' דעביות, שנשארו מאורות הטעמים דס"ג שלמעלה מטבור, ומוליד פרצוף "מ"ה עליון" מפה דס"ג עד טבור דגלגלתא. אחר הזדככות פרצוף מ"ה העליון, נולד ממנו פרצוף "ב"ן העליון", מפה דמ"ה עד טבור דגלגלתא.

עולם הנקודים (קטנות): כשעולה המסך של גוף דס"ג, בהזדככותו, לפה דס"ג, ורוצה לעשות זווג על הרשימות שבו (ב' דהתלבשות וא' דעביות שמלמטה דטבור דגלגלתא), הוא עולה לפי דרישת הרשימות מהפה לנקבי עיניים (נ"ע) דראש דס"ג, מפני שהרשימות ב'-א' הן מצומצמות, היינו דורשות לקבל אור רק בכלים דהשפעה. לכן, עומד המסך למטה מהכלים דהשפעה שבראש, למטה מכתר וחכמה שבראש דס"ג. המסך עושה תמיד זווג רק על בחינות הראש, הנמצאות למעלה ממנו. לכן הוא נעמד בראש, במקום שממנו הוא רוצה לקבל אור לתוך הגוף.

לאחר הזווג, מעביר המסך לגוף בפועל, את מה שקיבל בראש בכח. האור מתפשט למקום, שממנו עלו הרשימות ב'-א' המצומצמות, היינו למטה מטבור דגלגלתא. פרצוף זה נקרא פרצוף "נקודים", מפני שיצא על רשימות מנקודות ס"ג.

הפרצוף הזה כולל:

- ראש דהתלבשות, הנקרא "כתר",

- ראש דעביות, הנקרא "אבא ואמא" (או"א),

- גוף, הנקרא "זו"ן" (זעיר אגפין ונוקבא).

בכל אחד מהם יש בפועל רק כלים דהשפעה. הכלים דקבלה שלהם מוסתרים (נמצאים בפנים):

גדלות עולם הנקודים: לאחר יציאת הקטנות דעולם הנקודים, יורד המסך שבראש דס"ג, לפי דרישת רשימות ד' דהתלבשות וג' דעביות, לפה דס"ג ועושה זווג. מהזווג הזה בא אור חכמה לראש כתר דנקודים ולאבא של ראש או"א. אמא היא בינה, שלא רוצה לקבל אור חכמה, אלא רק לפי בקשת זו"ן. אור חכמה מאיר מראש דנקודים גם לסוף דגלגלתא, ומשם באה בקשה, דרך זו"ן דנקודים, לבקש מאו"א גדלות, אור חכמה. כאשר זו"ן מבקשים מאו"א, הם מזדווגים ומביאים לזו"ן אור חכמה.

שבירת הכלים: אור חכמה מראש דאו"א מתפשט לזו"ן, ועובר את ג"ע של זו"ן עד הפרסא. כשרוצה האור לעבור את הפרסא ולמלא את הכלים של אח"פ דזו"ן, הוא נפגש עם הרצון לקבל, ומסתלק למעלה. הכלים ג"ע ואחי"פ נשברים יחד ו- 320 חלקים שבורים נופלים למטה מהפרסא.

בשבירה התערבבו הכלים דהשפעה (ג"ע) עם הכלים דקבלה (אח"פ), ובכל חלק שבור נעשו ארבעה סוגי כלים:

א. ג"ע - מהם נעשו ג"ע דזו"ן דאצילות,

ב. התכללות ג"ע באח"פ - מהם נעשו עולמות ב"ע,

ג. התכללות אח"פ בג"ע - מהם נעשו אח"פ דעליה,

ד. אח"פ - מהם נעשו קליפות, שהן רצונות לקבל על מנת לקבל, שלא ראויות לקבל אור.

הן (32 ל"ב) "מלכויות" של (320 ש"כ) חלקים, שאי-אפשר לתקן עד גמר התיקון (גמה"ת),

ולקבל בהן על מנת להשפיע. 32 המלכויות נקראות "לב האבן". התיקון שלהן הוא בזה,

שמבררים אותן מכל 320 החלקים, ולא משתמשים בהן.

288 (32 - 320) חלקים מתוך 320 חלקים, שישנם בכל חלק שבור, אפשר לתקן, מפני שהם לא חלקי

המלכות, אלא הם חלקי תשע הספירות הראשונות. את חלקם, אלו ששייכים לג"ע דז"ן, צריך רק לברור ולהוציא מהערבוביה, כי הם בעצמם כלים שהשפעה. מהם נבנית קטנות (ג"ע) דז"ן דאצילות.

יציאת עולם האצילות

עתיק: המסך, עם הרשימות, עלה לראש דנקודים, ומשם לראש דס"ג. המסך בורר את הרשימות הזכות ביותר, א' דהתלבשות ושוש דעביות, עולה מהפה לספירת כתר דראש דס"ג, ומשם עוד, לבינה שבכתר. שם הוא נעמד, לאחר ספירות כח"ב חג"ת דכתר, כך שלמעלה מהמסך נמצאים רק כלים שהשפעה דכתר, היינו של עביות דשוש. המקום הזה נקרא "מצח". שם עושה המסך זוג, שממנו נולד פרצוף כתר דאצילות, שנקרא "פרצוף עתיק". הפרצוף שנולד מהזוג הזה נקרא "עובר", מפני שיש לו רק כלים שהשפעה דעביות דשוש. פחות מזה, לא יכול להיות ברוחניות. לאחר הלידה יורד הפרצוף הזה למקום שממנו עלו הרשימות, היינו למטה מטבור דגלגלתא. כשנולד פרצוף עתיק, ויורד למקומו, מתעוררות בו רשימות ד-ג', שדורשות שהפרצוף הזה יהיה גדול. המסך עושה זוג עם האור העליון על רשימות אלו, ובונה קומת עתיק בגדלות. הפרצוף הזה מתפשט מטבור דגלגלתא ועד הסיום דגלגלתא. הוא עובר את הפרסא מפני שהוא פרצוף כתר, השייך עדיין לצ"א. לכן שמו "עתיק", מפני שנעתק מהשגת התחתונים.

א"א: לאחר שיצא פרצוף עתיק בגדלות, מעביר לו ראש דס"ג את כל הרשימות, שקיבל לאחר השבירה. עתיק בוחר מכל הרשימות את הרשימו הכי דך, עושה עליו זוג, ומוליד את הפרצוף הבא, פרצוף חכמה, בקומת עובר ואחר כך בגדלות. פרצוף זה מתפשט מפה עתיק עד הפרסא, ונקרא פרצוף "אריך אנפין" (א"א).

או"א: לאחר שיוצאת גדלות דפרצוף א"א, מוסר לו עתיק את כל הרשימות הנותרות, מאלו שעלו לאחר השבירה לראש דס"ג. א"א בוחר מהן את הרשימות הכי זכות ועושה עליהן זוג. מזוג זה יוצא פרצוף בינה דאצילות. קודם בקומת עובר ואחר כך בגדלות. הפרצוף הזה מתפשט מפה דא"א עד טבורו.

ז"א: לאחר שיצא פרצוף או"א בגדלות, מוסר לו א"א את כל הרשימות הנותרות. או"א בוחרים את הרשימות הכי זכות, מכל הרשימות שקיבלו, עושים עליהן זוג, ומולידים את פרצוף ז"א דאצילות, בקומת עובר - קטנות - וגדלות. פרצוף ז"א תופס את מקומו מטבורדא"א ועד הפרסא.

מלכות: לאחר שיצא פרצוף ז"א בקטנות, מוסרים לו או"א את כל הרשימות הנותרות, שעוד לא תוקנו ידי הפרצופים הקודמים. ז"א בורר מהן את מה שמתאים לו, עושה זוג ומוליד את פרצוף מלכות דאצילות במדת נקודה, כמו שהיתה בעולם הנקודים. בזה גומרות להתקן כל הרשימות דקטנות דנקודים, שעלו לראש הס"ג לאחר השבירה.

יציאת עולמות בי"ע

פרצופי ג"ר דעולם האצילות יצאו על רשימות דראש דנקודים, שרק הזדכך, ולא נשבר. מז"ן דנקודים ומטה, נעשית לידת הפרצופים ע"י בירור ותיקון החלקים השבורים. זאת מכיון שעל ידי השבירה בעולם הנקודים, התערבו הכלים שהשפעה שלמעלה מהפרסא, עם הכלים דקבלה, שלמטה מהפרסא, ונכללו זה בזה, כך שבכל חלק מכל 320 החלקים השבורים, ישנם ארבעה סוגי כלים:

- א. כלים שהשפעה.
- ב. כלים שהשפעה שנכללו בכלים דקבלה.
- ג. כלים דקבלה שנכללו בכלים שהשפעה.
- ד. כלים דקבלה.

קודם בוררים רק את הכלים שהשפעה מכל 320 החלקים, לפי סדר עביותם, מזך לעב, ומתקנים אותם (עושים עליהם זוגים). המסך, היורד מראש דס"ג, מוליד את כל פרצופי עולם האצילות, בקטנות ואחר כך בגדלות. קטנות עולם האצילות יוצאת כנגד קטנות עולם הנקודים.

לאחר מכן עולים ז"ן דאצילות לאו"א דאצילות: ז"א נעשה כמו אבא ומלכות נעשית כמו אמא. התחתון, העולה לעליון, נעשה כמוהו. לכן קיבלה מלכות דרגת בינה, כך שהיא יכולה להזדווג על אור חכמה ולהוליד פרצופים חדשים.

כאשר עולה מלכות דאצילות לאמא, היא בוררת מכל אחד מ - 320 החלקים השבורים את ה"כלים שהשפעה שנכללו בכלים דקבלה", לפי סדר עביותם מזך לעב. על פי הסדר הזה היא מולידה פרצופים חדשים:

- מבירור זוג על הכלים שהשפעה (ג"ע), שנפלו בחלק הבינה שתחת הפרסא (ג"ע שנכללו בעביות ב' דאח"פ), נעשו חמישה פרצופים: כתר - עתיק, חכמה - א"א, בינה - או"א, ז"א - ז"א, מלכות - נוקבא, דעולם הבריאה.
- מבירור זוג על הכלים שהשפעה (ג"ע), שנפלו בכלים דז"א שתחת הפרסא (ג"ע שנכללו

בעביות ג' של אח"פ), נעשו חמישה פרצופים : כתר - עתיק, חכמה - א"א, בינה - או"א, ז"א - ז"א, מלכות - נוקבא, דעולם היצירה.
- מברור זווג על הכלים דהשפעה (ג"ע) שנפלו למלכות שתחת הפרסא (ג"ע שנכללו בעביות ד' דאח"), נעשו חמישה פרצופים : כתר - עתיק, חכמה - א"א, בינה - או"א, ז"א - ז"א, מלכות - נוקבא, דעולם העשיה.

מלכות דאצילות עושה זווגים אלה, כשהיא עומדת במקום אמה דאצילות. לכן עומד עולם הבריאה, שהיא מולידה, למטה ממנה, כך שהוא תופס את מקום ז"א דאצילות.
עולם היצירה, הנוול ממלכות דאצילות לאחר עולם הבריאה, יוצא מתוכה ותופס מקום למטה מעולם הבריאה, במקום ארבע ספירות דמלכות דאצילות ושש ספירות דמקום עולם הבריאה.
עולם העשיה, הנוול ממלכות דאצילות לאחר עולם היצירה, יוצא מתוכה ותופס מקום למטה מעולם היצירה, מהחזה דמקום עולם הבריאה ועד החזה דמקום עולם היצירה.
כל העולמות מסתיימים על החזה דעולם היצירה, מפני שמכל החלקים השבורים נבררו "הכלים דהשפעה" ו"הכלים דהשפעה הנכללים בכלים דקבלה". זה מקביל לחזה דמקום עולמות בי"ע, מפני ששם מסתיימים ג"ע שלהם. למטה מהחזה דיצירה מתחיל אח"פ דמקום בי"ע, המקום של "הכלים דקבלה, שנכללו בכלים דהשפעה" ושל "הכלים דקבלה" (לב האבן).

אח"פ דעליה: בירור ותיקון של הכלים דקבלה שנכללו בכלים דהשפעה, מוסיף בעולם האצילות כלים, כלים של אח"פ. בכלים אלו מתפשט אור חכמה ועולם האצילות מקבל גדלות.
אור חכמה מתפשט רק בכלים דקבלה אמיתיים, ואילו כאן ישנם כלים דקבלה, שנכללו בכלים דהשפעה בזמן השבירה. לכן, האור שיוצא על הזווגים של כלים אלה הוא לא אור חכמה, אלא רק הארת חכמה.
בראש של עולם האצילות יש תיקון מיוחד, המבטיח שבעולם האצילות לא תהיה שוב שבירה, כמו שהיתה בעולם הנקודים. בראש פרצוף א"א נעשית הגבלה, כך שמפרצוף א"א ולמטה אין זווג על מלכות עצמה, אלא רק על התכללות מלכות בספירות שלמעלה ממנה, ברצונות של השפעה.
כתוצאה מכך נולד עולם האצילות רק בקטנות, ובכל פרצוף יש רק כלים דהשפעה, כלים דג"ע. הכלים דקבלה, אח"פ, נמצאים למטה מהפרסא. אי אפשר לצרף אח"פ לג"ע ולעשות זווג על כל עשר הספירות במקומם, כמו שהיה בעולם הנקודים, כי זה גורם לשבירה.
לכן, כל תוספת של כלים דקבלה לאצילות היא על ידי העלאת מעט כלים דקבלה, שנכללים בכלים דהשפעה. העליה היא מלמטה מהפרסא ללמעלה מהפרסא, כך שמצרפים לאצילות חלקי אח"פ, וזה גורם בעולם האצילות הארת חכמה.
כך עולים מלמטה מהפרסא חלקי כלים דקבלה ומצטרפים לאצילות. כל הכלים דקבלה, שיכולים להצטרף לכלים דאצילות, שהם "הכלים דקבלה שנכללו בכלים דהשפעה", עולים לפי הסדר, מזך לעב.

תיקון ל"ב האבן רק על ידי אור "המשיח": לאחר כל התיקונים הנ"ל, נשאר בי"ע רק כלים דקבלה, הנקראים "לב האבן". הם לא נכללים עם הכלים דהשפעה, ולכן לא יכולים להתקן. התיקון שלהם הוא בזה, שבכל פעם שעושים בירור מתוך כל 320 החלקים השבורים, מוציאים מתוכם 32 חלקי "לב האבן". כשמשתמשים ב- 288 חלקים הנותרים, ומרכיבים מהם פרצופים, צריכים לברר ולהחליט שלא רוצים להשתמש עם "לב האבן" השייך לאותו חלק. לאחר כל התיקונים של 288 החלקים, יבוא מלמעלה אור חכמה, שנקרא "משיח", שיתקן כלים אלו במסך. אז נעשית כל מלכות דאין סוף מתוקנת במסך. מצב זה של מלכות נקרא "גמר התיקון" שלה.
כל הכלים שבעולמות בי"ע, חוץ מ"לב האבן", מתתקנים בסדר "מזך לעב". בכל עולם מעולמות בי"ע יש 2000 שלבי תיקון, הנקראים "שנים" או "מדרגות". ישנן סך הכל 6000 מדרגות בשלושת עולמות בי"ע, הנקראים "ששת ימי החול". כי עולמות בי"ע נחשבים לחול, ועולם האצילות לשבת קודש.
- לאחר שיתוקנו כל עולמות בי"ע, ולב האבן, יתפשט עולם האצילות למטה מהפרסא, עד העולם הזה. המצב הזה יקרא "האלף השביעי".
- לאחר מכן יעלו עולמות אבי"ע לס"ג, וזה יקרא "האלף השמיני".
- לאחר מכן יעלו עולמות אבי"ע לע"ב, וזה יקרא "האלף התשיעי".
- לאחר מכן יעלו עולמות אבי"ע לגלגלתא, וזה יקרא "האלף העשירי".

היינו, לאחר התיקון של כל מלכות דאין סוף, היא תתמלא כמו לפני צ"א, ובנוסף תקבל תוספות מהעליות האין סופיות במדרגות ההשפעה לבורא. אבל, מכיון שחכמת הקבלה מלמדת את האדם רק מה שנוגע לתיקון שלו, מה שמוטל עליו לעשות, לא לומדים את המצבים הללו. ובכלל, הם לא מופיעים בספרי הקבלה, מפני שהם שייכים לחלק שאסור לגלות, הנקרא "סתרי תורה". מתעסקים בהם רק יחידי סגולה, לפי תנאים מיוחדים.

האדם הראשון: בכל תיקוני המלכות, עליהם דיברנו, לא התמלאה עדיין מלכות של מלכות, הנקודה המרכזית של כל העולמות. כל מה שנעשה עד עכשיו : צ"א, צ"ב, שבירת הכלים, תיקון הכלים - הכל נעשה על תשע הספירות הראשונות (ט"ר) דמלכות, ולא על מלכות עצמה, על בחינה ד' שבחינה ד'. זאת מכיון שנעשה עליה

צמצום שלא לקבל בתוכה, היינו בתוך רצון לקבל. מה שמקבלים לאחר צ"א, מקבלים רק בכלים דהשפעה, היינו באותם כלים של מלכות דאין סוף, שהתרשמו מהט"ר, מהרצון להשפיע של האור העליון.

מלכות שבמלכות תתוקן, ותתמלא באור חכמה, כמו לפני צ"א, רק אם יכנסו לתוך מלכות הזאת רצונות דהשפעה, ויתערבבו עם הרצונות דקבלה של מלכות. בשבירת הכלים דעולם הנקודים התערבבה מלכות בתשע הספירות הקודמות לה. לכן יצאו מזה העולמות, חיצוניות המציאות. אולם במלכות עצמה לא נעשה בזה שום תיקון, כי לא התערבה עם הרצונות דלהשפיע.

לאחר לידת עולמות בי"ע, עושה מלכות דאצילות, העומדת במקום אמא, זוג של קטנות על צירוף הכלים דהשפעה עם בחינה ד' דד'. מהזוג הזה יוצא פרצוף קטנות, ג"ע, שאח"פ שלו הוא בחינה ד' דד'. לכן אסור לפרצוף זה להשתמש עם הכלים דקבלה, עם אח"פ שלו. הפרצוף הזה נקרא "האדם הראשון" (אדה"ר), שנאסר עליו לאכול מ"עץ הדעת", היינו לעשות זוג על כלים דקבלה, על אח"פ.

בזמן לידת אדה"ר, התפשטו עולמות בי"ע עד מקום החזה דיצירה. אחר כך בא אור מאין סוף, שנקרא "התעוררות מלמעלה", והעלה את כל העולמות דרגה אחת למעלה, כך שסיום עולם העשיה, עלה ממקום החזה דיצירה למקום החזה דבריאה. אחר כך הגיע עוד אור התעוררות מאין סוף, שעל ידו עלו כל העולמות עוד מדרגה אחת, כך שסיום עולם העשיה עלה למעלה מהפרסא.

אדה"ר נמצא בתוך עולמות בי"ע, ולכן עלה גם הוא איתם לאצילות. אדה"ר חשב, שעכשיו הוא מסוגל לקבל על מנת להשפיע, את כל האור בתוך כלים דקבלה שלו, היינו באח"פ, בבחינה ד' שבבחינה ד'.

אבל, כמו במקרה של שבירת הכלים בעולם הנקודים, כשהמשיך אור חכמה לכלים דקבלה, הוא נשבר. היינו, איבד את המסך, הכונה ע"מ להשפיע. כל גופו התחלק ל- 600.000 חלקים, שנקראים "איברים" או "נשמות", שנפלו לקליפות, וקיבלו רצון לקבל.

כל החלקים יחד, וכל חלק בנפרד, נפלו עוד יותר (החטאים), עליהם מספרת לנו התורה בדורות הראשונים, לאחר אדה"ר). חלקים אלו מתלבשים בתוך האדם שב"עולם שלנו". מי שמתלבש בו חלק שבור מפרצוף אדה"ר, מרגיש דוקא בחלק הזה, רצון להתעלות ולהתחבר למקור שלו, שהיה באדה"ר. המקור הזה נקרא "שורש נשמת האדם".

כדי שהנברא יקרא נברא, הוא חייב לעמוד ברשות עצמו, היינו לא להיות מושפע מהבורא. לכן מסתיר הבורא את עצמו. בזה הוא עוזר לנברא להגיע להשתוות עמו, בעצמו, ע"י יגיעתו. יוצא מכך, שאדם שבעולמו, שבו מתלבש חלק מאדה"ר הוא הנברא!

נברא - זהו חלק מאדה"ר שנמצא באדם שבעולמו. כל הנבראים, היינו כל הנשמות, הם חלקי גופו של אדה"ר. כולם צריכים לתקן את שבירתו. בזה הם חוזרים למצב כמו שהיה לפני החטא, ומוסיפים דבקות בבורא. הם בוררים את כל החלקים מתוך הקליפות. לכן, חייב כל אדם להגיע לשורש נשמתו, עוד בחיי חיותו בעולם שלנו. אם לא, הוא מתגלגל ובא שוב ושוב לעולמו, עד שמגיע למטרת בריאתו.